

Městské divadlo Brno

Březen
2010
16. ročník

DOKOŘÁN

Číslo: 15, Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

každý rok před vás v tomto období předstupujeme s přehledem inscenací, které pro vás připravíme v následující divadelní sezoně. Neustále vznikají nové hry, dramaturgie, komedie, dramata, muzikály, stále se z historie vynořují úžasná témata, která, byť mnohokrát na různých jevištích světa zpracovaná, přinášejí v nových inscenacích fascinující otázky, překvapivá vyznění a poskytují výjimečný prostor pro mimořádné herecké, pěvecké i taneční kreace. Ty jsou nakonec základem i kořením každé jednotlivé inscenace – interpretační výkony. A v našem divadle se můžete, věřte mi, setkat s tím nejlepším, co česká i světová jeviště nabízejí. Když budete například pročítat tyto řádky, budeme s napětím očekávat, jak dopadne nominace na Cenu Thálie Petra Gazdika, uměleckého šéfa muzikálového souboru našeho divadla, zcela výjimečného herce a zpěváka, který byl na tuto cenu nominován za jeho naprosto ojedinělý výkon v roli Jeana Valjeana v muzikálu Bídníci. (Viděl jsem tuto inscenaci hned několikrát – mimo naši zemi i v Londýně a New Yorku a mohu potvrdit, že tamní kolegové ve stejné roli nebyli lepší.) A není náhodou, že naše divadlo jako jedině v této zemi je

opakovaně a tak často se svými představeními zváno k účinkování po celé Evropě – ročně se jedná o 150 - 200 představení!

Chystáme pro vás opět celkem 10 nových titulů. Z nich bude uvedeno pět na Činoherní scéně a pět na Hudební scéně našeho divadla.

Novou divadelní sezonu otevřeme inscenací, na kterou se obzvláště těším. Kdo by neznal a nebyl zamilován do legendárního filmu „Škola základ života“? Režisérka Hana Burešová je i autorkou dramaturgie geniálního románu Jaroslava Žáka.

Vždy, když mám tu čest starat se o své zahraniční hosty, neopomenu je zavést do Moravského Krumlova, abych jim představil uchvacující dílo světově obdivovaného malíře Alfonse Muchy „Slovanská epopej“. Jsem nadšen z projektu, který pro naše divadlo připravuje režisér a scénograf Šimon Čaban s hudebním skladatelem Alešem Březinou. Jeho obsahem bude právě zmíněné dílo, okolnosti jeho vzniku i osud geniálního a v jeho době zcela nedoceneného českého umělce Alfonse Muchy. Hudebně taneční inscenaci uvádíme ve světové premiéře pod názvem „Muchova epopej“.

Z hlubin dějin se pravidelně vynořuje jedno z nejvýznamnějších světových dramát Sofoklův „Oidipus Rex“. Provokující stejně jako strhující. V moderní adaptaci jej uvedeme v mé režii.

Po úspěších muzikálů Čarodějky z Eastwicku a Bídníci přicházíme s dalším muzikálem londýnské autorské agentury Cameron Mackintosh Ltd. & Walt Disney. Mnozí jste viděli senzační, z významné části animovaný film Mary Poppins – pohádkově romantický muzikál. V naší zemi však zatím nikdy nebyla uvedena jeho divadelní muzikálová verze, kterou napsali P. L. Traversová, Richard Sherman, Robert Sherman, Julian Fellowes, George Stiles a Anthony Drewe. Tímto titulem v režii Petra Gazdika navazujeme v české premiéře i na jiné naše pohádkové inscenace.

Pravidelnou silvestrovskou komedií se v produkci našeho divadla stane kouzelná legrace s názvem „Dobře rozehraná partie“, kterou napsal rakouský autor žijící v Lichtenštejnsku Stefan Vögel o neobyčejných charakterech i situacích. V jedné z hlavních rolí se Zdenou Herfortovou ji bude režírovat Stanislav Slovák.

Tajuplný gotický thriller? Napínavá historická detektivka? Mystický horor? Vzrušující výprava do estetického myšlení středověku? V každém případě světoznámý román proslulého italského filozofa a spisovatele Umberta Eca „Jméno růže“, který pro divadlo skvěle zdramatizoval Claus J. Frankl a který pro naše divadlo opět v české premiéře připraví režisér a ředitel pražského Divadla pod Palmovkou Petr Kracik, jehož prozatím poslední režii v našem divadle byl úspěšný muzikál „Cikáni jdou do nebe“.

Tak, jak jsme slíbili, přicházíme se Zdenkem Mertou s druhým dílem muzikálové „Osudové komedie“ s názvem „Očistec“. Tentokrát se bude jednat, tak jak je to v trilogiích obvyklé, o jiný žánr a to o komedii. Příběh o hledání smyslu naší lidské existence se převážně odehrává v ženském klášteře...

Stano Slovák jako režisér a s ním Jan Šotkovský jako spoludramatizátor uvedou ve světové premiéře na naše jeviště komický akční horror-western „Měsíční kámen“. Jedná se o dramaturgii románu napsaného pod pseudonymem Bourbon Kid vytvořeném v duchu filmů Quentin Tarantina. Inscenace si bude pohrávat s prvky thrilleru, akčního filmu, upířského hororu či westernu a bude se v ní střetávat asijské bojové umění šaolinských mnichů s proklátými rychlými pistolemi...

Obdobně hororovou komedií bude i následující muzikál Howarda Ashmana a Alana Menkena „Malý krátek hrůz“ pojednávající o lidožravé rostlině způsobem, který si dělá legraci z levných filmových hororů, milostných příběhů, sci-fi ale i sám ze sebe, uvedeme v režii Petra Gazdika.

Poslední inscenací sezóny se stane další světově proslulý muzikál Franka Wildhorna a Leslie Bricusse „Jekyll a Hyde“. Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novellu Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde, vzrušuje tento příběh o tragickém rozpolcení jedné lidské bytosti mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. Jeho uvedení v našem divadle souvisí s naší snahou předkládat vám to nejvýznamnější ze současných světových muzikálových produkcí. Inscenaci uvedeme v mé režii.

Vězte, že se na naši práci těšíme a doufáme, že vy rovněž!

Nashledanou se s vámi ve vašem Městském divadle Brno za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

S Květoslavou
Ondrákovou

S Alešem Slaninou
a Vojtěchem Blahutou

S Igorem Ondříčkem

S Igorem Ondříčkem
a Alešem Slaninou

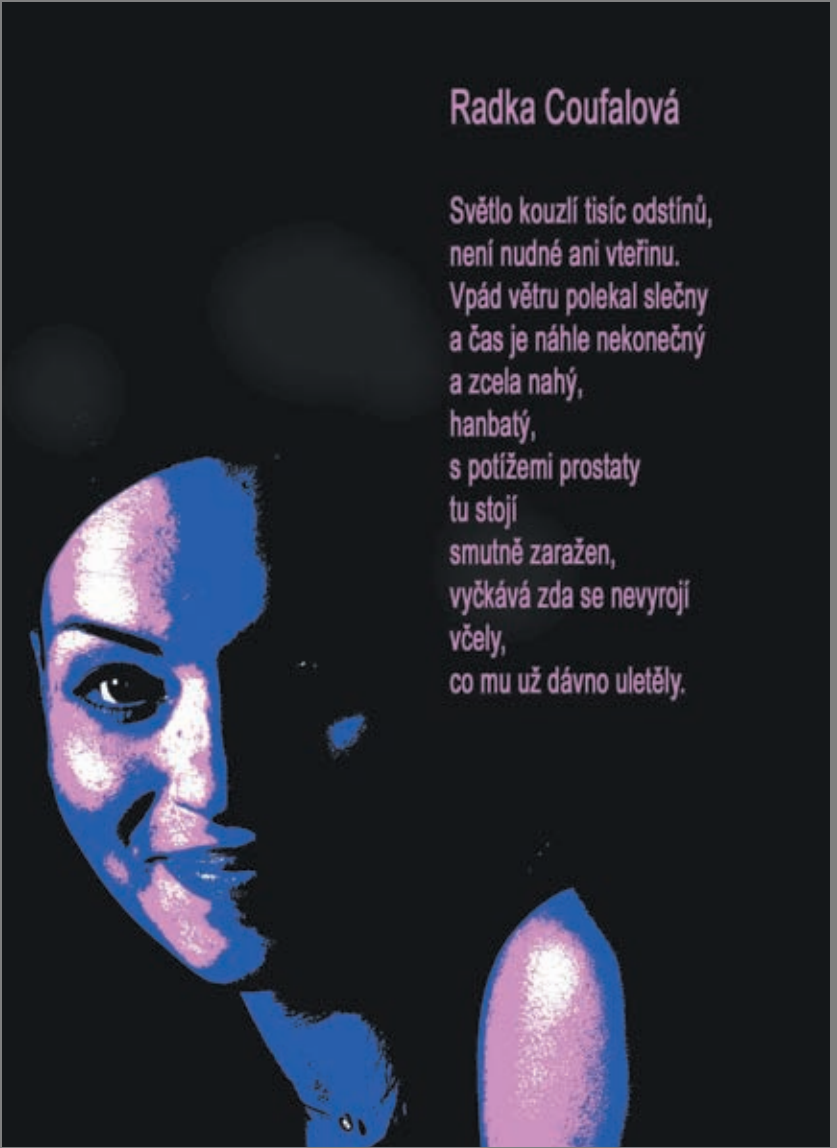
HELLO, DOLLY!

v titulní roli
Alena Antalová,
v režii
Gustava Skály

Radka Coufalová

Světlo kouzlí tisíc odstínů,
není nudné ani vteřinu.
Vpád větru polekal slečny
a čas je náhle nekonečný
a zcela nahý,
hanbatý,
s potížemi prostaty
tu stojí
smutně zaražen,
vyčkává zda se nevyrojí
včely,
co mu už dávno uletěly.

„Je-li spolu kyselé zelí a kaviár,
načichne kaviár zelím a ne naopak“

(Erich Maria Remarque 1898-1970,
německý prozaik)

Zora Jandová – Zdenek

NAHÁ

Režie a scéna
ŠIMON CABAN

Premiéra
13. února 2010

Hana Holišová,
Jan Apolenář

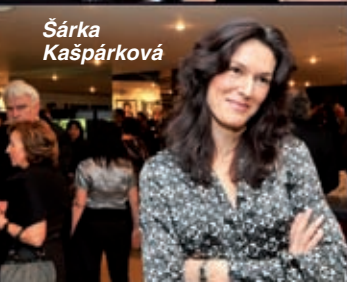
Šimon Caban,
Simona Rybáková

JUDr. Pavel
Rychetský

Martin Křížka, Lenka
Bartošicová, Jan Mazák,
Markéta Sedláčková,
Lukáš Vlček

Šárka
Kašpárková

Zdenek Merta,
Markéta
Sedláčková,
Kateřina
Kolčavová

Hana Horká,
Zdenek Merta,
Zora Jandová,
Lukáš Vlček

Merta

MÚZA

Premiéra

14. února 2010

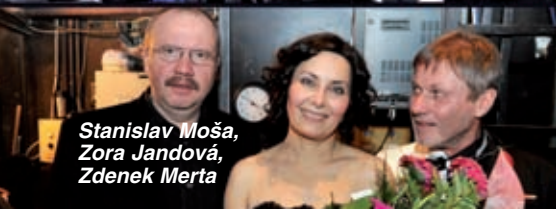

*Martin Havelka,
Svetlana Slovákova*

*Petr Gazdík, Martin Havelka, Kateřina Krejčová,
Svetlana Slovákova, Eva Jedličková,
Jakub Uličník, Zora Jandová, Esther Mertová,
Lukáš Janota, Tomáš Novotný, Soňa Jányová,
Ladislav Kolář*

*Zora Jandová,
Zdenek Merta*

*Stanislav Moša,
Zora Jandová,
Zdenek Merta*

*Zdenek Merta,
Petr Gazdík,
Martin Havelka*

LELKOVÁNÍ MICHAELY JANČOVÉ s PETREM GAZDÍKEM

SETKÁNÍ S PETREM GAZDÍKEM 21. 1. 2010
Prezident Herecké asociace Václav Postránecký vyhlásil 18. ledna nominace na herecké Ceny Thálie 2009. Mezi nominovanými nalézám vaše jméno. Pokud byste Cenu Thálie získal, byl byste již devátým členem Městského divadla, který by byl takto významován. Co pro herce znamená takové ocenění?

V poslední době je to taková nejfrekventovanější otázka a je těžké na ni přesně odpovědět. Myslím, že člověka potěší, že je jeho práce kolegy z herecké obce vnímána pozitivně a že je

TVŮRCI

alespoň částečně trvalou vizitkou toho, jaká je ho práce byla... Být hercem totiž znamená začínat tvořit každý večer znovu a až skončí představení a dílo je hotovo, zůstávají už jen pocity, vzpomínky, bez jakéhokoliv hmotného důkazu. **Nominován jste za roli Jeana Valjeana z muzikálu Les Misérables (Bídníci), je vám tato postava charakterově podobná? Přirostl vám tento rozporuplný muž k srdci? Nebo byste naopak na něm něco pozměnil?**

Přirostl mi k srdci okamžitě. Nemám ani pocit, že by byl rozporuplný, jednou ukradl chleba, aby mohl přežít malý chlapec, pro tento přečin skončil dvacet let na galejích a když už jej pustí je stále pronásledován a v podstatě bez šance na nový život.... Tu roli mám rád, jako ostatně všechny svoje role!

Myslíte si, že v dnešní době je lepší být idealistou, žít v tzv. vzdušných zámcích, nebo stát nohama pevně na zemi a být realistou?

Věřím, že právě jen díky vnitřním ideálům je člověk schopen tvořit, alespoň v malém měnit svět kolem sebe k lepšímu. Bez ideálů jen přežíváme a říkáme si, jací jsme realisté připravěni na vše – člověk však nikdy „na vše“ být připraven nemůže. Mít ideály neznamená žít ve vzdušných zámcích, idealistou dle mého názoru je každý s vírou v lepší svět.

Není tedy lepší být realistou a ne být následně zklamaný?

Myslím, že už jsem v podstatě odpověděl. Člověk je bytost, která je zklamávána každou chvílí, ať už je idealistou či realistou, tu a tam zklamání dostihne každého. Má-li však onu víru, postupuje se mu snadněji... ale pozor, říkám jen co si myslí Gazdík!

Za sebou máte nespočet rolí, ke které máte nejbliže? Patří některá k těm (když to tak nazvu) TOP rolím?

**S Kateřinou Krejčovou
v muzikálu *Bídníci*,
režie: Stanislav Moša**

Cením si všech svých úkolů – nadarmo se neříká, že role jsou jako děti – podle mne je nemožné kteroukoliv dobře hrát a nemít ji rád. Z těch největších jsou to právě Jean Valjean, ale také Jidáš v *Jesus Christ Superstar*, u kterého jsem - vzhledem ke svému spíše klasickému hlasu - nepředpokládal, že bych ho kdy mohl hrát a nakonec jsem byl s touto rolí přizván k hostování ve vídeňském Theater an der Wien – což je podobné jako hrát například ve West Endu či na Broadwayi...

Zmínili jsme tu spolu muzikál *Jesus Christ Superstar*. Co je podle vás jrho hlavním motivem? Náboženství?

Myslím, že jde především o příběh muže, který se snažil přesvědčit lidi o svých vysokých ideálech. Tehdy nikdo nevěděl, jakou cenu za to bude muset zaplatit, stejně však jako nikdo netušil, že tento zdánlivě obyčejný muž je synem Božím. Příběh je vyprávěním o posledních dnech tohoto muže, o náboženství nikoliv, o víře však ano.

Co váš vztah k náboženství, jste věřící člověk?

Jsem z katolické rodiny a jsem také věřící. Svoji víru však nosím především ve svém nitru.

V poslední době drancují televizní programy večerní seriály. Mohli jsme v nich vidět

i několik vašich divadelních kolegů. Vás představa zahrát si v některém z nich neláká?

Víte, mne by to i lákalo, několik příležitostí jsem dostal. Dokonce jsem si i zahrál v jednom americkém filmu, sice malou roli seržanta, ale hrál. Ten u nás ovšem neběžel. (smích) Nicméně pokud bych chtěl hrát, tak bych si přál dostat nabídku od někoho, kdo mě uvidí hrát v divadle (myslím tím režiséra) a řekne si, že tohle je šikovný herec a že by si ho chtěl vyzkoušet ve filmu. Hrát v seriálech mě po pravdě neláká.

Jak vypadá u vás ten pravý nefalšovaný odpočinkový den?

Především spánek, usnu kdykoliv a kdekoliv. Dále pak čas strávený s mojí rodinou. Kouřím také vodní dýmku, to jsou chvíle kdy přemýšlím a jsem tzv. „sám“. No a nakonec opět s rodinou hory, moře, naše chata na Vranovské přehradě...

Městské divadlo uvede 13. února premiéru šansonového muzikálu *Zdenka Merty a Zory Jandové Nahá múza*. Máte i vy svoji múzu? Co vás v podávání skvělých hereckých výkonů inspiruje?

Já se domnívám, že v mém případě je mou nej-

Trinity place,
New York

větší múzou moje rodina a z ní vyplývající klid, který mi umožňuje tvořivě myslet....

Je mi známo, že i vy sám jste tvůrcem. Čím se můžete pyšnit?

Pyšnit to je snad silné slovo. Mám radost z pár věcí, které se nám /myslím tím celému týmu/ podařily. Jsou to Jazz Side Story, koncertní JCHS či Balada o lásce. Víte, já jsem však také uměleckým šéfem, mám tedy radost z každého projektu, který se našemu divadlu podaří – každý je novým tvůrčím počinem a na každém se alespoň částečně podílím.

Jaký je pro neználky rozdíl mezi koncertní a běžnou verzí muzikálu Jesus Christ Superstar?

Přede vším v přítomnosti šedesátičlenného orchestru přímo na jevišti. Také ji lidé mohou vidět v originálním znění a v podání pouze deseti herců, kteří v tomto obsazení hrají všechny postavy.

Co pro vás vstup na jeviště znamená? Dokážete odsunout starosti všedního života stranou?

Je to určitá psychoterapie. Člověk se krásně odreaguje. V tomto je typická role faraóna v muzikálu Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť. Můžete být rozčilený, našťvaný, ale když začnete hrát vše je zapomenuto. Tomu říkám role za odměnu.

Diváci vás mohou vidět v roli děbelského vůdčíka Darryla Van Horna z muzikálu Čarodějky z Eastwicku. To taky můžeme považovat za takový balzám na duši herce.

No vidíte - málem bych zapomněl, taky jedna z těch rolí, které patří k mým nejmilejším! Čarodějky vůbec jsou trošku mým osudovým projektem. Je to první věc, kterou jsem viděl na West Endu ještě před jedenáctým zářím, poté návštěvnost divadel tragicky poklesla a já

byl tak snad jediný Čech, který Čarodějky v Londýně ještě viděl. Přinesl jsem koncertně do Brna několik písní a s otevřením nové Hudební scény i celý muzikál. V režii Standy Moši se podařilo vytvořit jedno z nejlepších světových uvedení a já si v něm mohl zahrát hlavní roli – hezké kolečko...

Takže můžeme se těšit na nějaký další projekt?

Těším se na projekt, který právě začínáme rozjíždět a to je zkoušení jednoho z neúspěšnějších světových muzikálů současnosti, kterým je MARY POPPINS – příběh jedné rodiny a chůvy, o které snad všechny děti sní... Jde o muzikál rodinný, tedy pro všechny od čtyř do sta let! A všechny už nyní srdečně zvu.

Každý máme nějaký sen, který je ten váš?

Jedna z mých vysněných rolí, kterou bych si rád zahrál, je rytíř Don Quijote de la Mancha. Ale to bych na sobě musel nejdřív zapracovat... myslím totiž, že mužem smutné postavy opravdu nejsem. (smích) Tak třeba se někdy potkáme alespoň režijně...

Foto: jef Kratochvíl

Broadway,
New York

Jerry Herman,
Michael Stewart

HELLO, DOLLY!

REŽIE A CHOREOGRAFIE
GUSTAV SKÁLA

HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ
A DIRIGENTI
DAN KALOUSEK
JIŘÍ PETRDLÍK

SCÉNA
MARTIN ČERNÝ

KOSTÝMY
ROMAN ŠOLC

SBORMISTR
KAREL ŠKARKA

DRAMATURGIE
JAN ŠOTKOVSKÝ
ONDŘEJ ŠRÁMEK

LIGHT DESIGN
DAVID KACHLÍŘ

ASISTENT CHOREOGRAFIE
SIMONA LEPOLDOVÁ

KOREPETICE
JAROSLAVA MICHALÍKOVÁ
MONIKA JAKUBÍČKOVÁ
IGOR RUSINKO

ASISTENT REŽIE
IGOR ONDŘÍČEK

PREMIÉRA 6. ÚNORA 2010
NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

6. února 2010

*Alena Antalová
s Ondřejem Srámkem,
Gustavem Skálou,
Janem Šotkovským
a Romanem Šolcem*

*Jan Šotkovský,
Martin Černý, Simona Lepoldová,
Gustav Skála, Jiřina Prokšová*

HELLO, DOLLY!

*v hlavní roli
Alena Antalová*

*Stanislav Moša,
Alena Antalová*

HELLO, DOLLY!

Marta Prokopová,
Robert Rozsochatecký

7. února 2010

v hlavní roli
Ivana Vaňková

VOJTĚCH BLAHUTA: VYHLÁSILI JSME VÁLKU VŠEM ANIMOVANÝM POSTAVIČKÁM SVĚTA

**Energický, rtutovitý a pohotový. Takový je náš zpo-
vidaný v novém muzikálu Hello, Dolly! režiséra
Gustava Skály. Má za sebou ale i role činoherní, váž-
né, ba i tragické. Více toho o sobě Vojta Blahuta pro-
zradí sám v následujícím rozhovoru. A přesto, že ří-
kal, že to nebude zajímavé, opak je pravdou.
Posuďte sami.**

***Tvou nejnovější rolí je příručí Barnabáš Tucker
v klasickém muzikálu Hello, Dolly! Co můžeš
o Barnabášovi říct?***

Je to jedna ze dvou postav, které pracují pro pana Vandergheldera (uť, už jen vyslovit to jméno bylo na začátku zkoušení hrozné). Řekli jsme si, že oba příručí pocházejí pravděpodobně z nějakého sirotčince, kde si je Horác Vanderghelder našel. Aby jim nemusel vyplácet obvyklou mzdu, drží si je za byt, stravu, šatstvo a nějaký ten mrzký peníz. To člověku hodně pomůže v poho-
pení, jaký vztah k němu asi oba mají. Ale Barnabáš mě moc bavi. Je z dvojice příručích ten mladší, menší, v mém podání možná až trochu moc hyperaktivní, což mi sedí. Je to mladý zapálený kluk, který, ačkoliv je v té dvojici ten méně zkušený, nezůstává nic dlužen. S oběma představiteli role hlavního příručího Kornelia Hackela Alešem Slaninou i Kubou Przebindow byla výborná spolupráce. Našli jsme si tam neuvěřitelnou spoustu fór, dokonce se nám tam všechny ani nevěšly, takže jsme potom cedili a cedili, aby tam zůstalo to nejlepší. Zkoušení bylo opravdu moc veselé.

Dostali jste tedy od režiséra Gustava Skály volnou ruku?

Musím říct, že nám to šlo jako po másle. Ano, dostali jsme volnou ruku a mohli jsme si zkusit, co nám tam

V OSLNĚNÍ

nejlíp sedí. Navíc premiéra byla už naše asi deváté představení. Ale i když jsme to měli už takhle zažité, premiéra v sobě nese vždycky atmosféru nejistoty, trémy nebo až strachu.

Je pravda, že premiérové publikum je jiné, někdy není tak vřelé.

To si nemyslím. Tentokrát premiérové publikum reagovalo dobře, někdy překvapivě na jiných místech, než jsme čekali, ale o to více. Lidi se bavili, nebylo to premiérově strunulé.

Je lepší si hru odzkoušet na abonentních skupinách a potom teprve jít na premiéru, nebo mít premiéru normálně na začátku?

Myslím, že je to úplně jedno, protože každé představení je trochu jiné. A vlastně tak trochu premiérové.

Snažím se na svých rolích pracovat, zkusím dělat věci pokaždé trošičku jinak a pokaždé trošičku lépe. Obzvláště u takové inscenace, jakou je Hello, Dolly!, diváci vždy reagují jinak a na jiných místech. Podle toho musíme i my měnit temporytmus a načasování některých situací. Takže každé představení, ať je premiérové nebo ne, má úplně jinou atmosféru a je mi jedno, jestli je premiéra první nebo deváté představení, protože je jiná alternace a jiní diváci. Každé představení je výjimečné a ojedinelé.

V Hello, Dolly! to s Alanem Novotným máme pestré také v tom, že když jeden z nás nehraje postavu příručího, hraje vzadu v company. Což znamená, že oba hrajeme v každém představení. A že se Hello, Dolly! hraje v únoru a na začátku března hodně. Na to jsem si musel zvyknout, že se tady představení hrají v určitých úsecích, setech, což je hodně náročné proto, aby člověk každé představení odváděl se stejnou energií. Stalo se nám, že jsme hráli dvanáctkrát za sebou Tři sestry, což u tříapůlhodinového Čechova není žádná legrace. Bylo hodně těžké udržet stejnou energii a nasazení i při deváté repríze. Na tohle bylo těžké si zvyknout, protože v Ostravě se samozřejmě hrálo taky často, ale jsou tam tři- nebo čtyřdenní přestávkové kvůli tomu, že na stejné scéně hraje kromě činohry ještě opera, opereta a balet. Jsem rád, když Barnabáše nehrajou třeba dva dny, protože se na ten třetí den vždycky těším a i Barnabáš je potom odpočatejší a o to i hyperaktivnější.

Jak velká je pro tebe úloha Barnabáše Tuckera?

Barnabáš je poměrně velká úloha, společně s hlavním příručím bývají na jevišti po malých chvilkách, ale dost intenzivně. Mají výbornou dlouhou scénu v kloboučnictví, která trvá asi patnáct minut, a to člověk přijde a nezastaví se a jen se potí a potí – máme proto vždy předchystané kapesničky, větráčky a udeřátka. Prostě jsme se rozhodli s Korneliem Hackelem svou razancí a energií vyhlásit válku všem animovaným postavíčkám světa. Naštěstí si to kompenzujeme vzadu v company.

Jak je to s alternacemi? Nastupuješ výhradně jako příručí Igora Ondříčka či Petra Štěpána, nebo se to střídá?

Střídá se to, nemůžu říct, že bych hrál vysloveně jen s někým, takže jako hlavní postavy prošťídáme všechny alternace, které tam vůbec jsou. A je zvláštní, že s každým se hraje úplně jinak. I ve dvojici s Alešem nebo Kubou je to pokaždé jiné. Nedá se říct, že jedna z dvojic je lepší nebo horší, ale je tam jiná atmosféra, člověk musí nasadit úplně jinou energii. Platí, že větší dar než najít si fóř je umět ho přihnát.

To je stejně jako u fotbalu – přihnát spoluhráči na nohu před prázdnou bránu je větší umění než utéct s míčem sám přes celé hřiště.

Přesně tak. Do fotbalu jsem sice veliký fanda, ale kopat neumím. Dokonce jsem hned první sezonu reprezentoval divadlo na turnaji. Dal jsem jeden gól, protože mi Stano Slovák (výborný toř sportovec) trefil míčudu do nohy těsně před bránou, takže to nešlo minout. Něco jako když Kollera omylem trefí míč do hlavy a dopluje do brány. A taky umím dobře simulovat pády, s tím jsem si taky zhruba patnáct minut vystačil. Pak mě vystřídali. Ale ten gól, ten byl! Ještě teď z něj žiju. Nutno dodat, že tím má reprezentační kariéra skončila.

Jsi rodák z Frýdku-Místku a vystudoval ostravskou konzervatoř. Jak ses dostal do Brna?

Tak ve zkratce. Já jsem se díky své mamince už jako malý motal v ochotnickém divadle ve Frýdku-Místku. A když došlo na konci deváté třídy k tomu, abych si vybral, čemu se budu dále věnovat, herectví pro mě byla jasná volba. V tom jsem měl štěstí. A stejně tak, jak vedla moje cesta k divadlu, vedla potom do Brna. Po konzervatoři jsem dva roky hrál v Ostravě, protože se mi podařilo získat hned po škole angažmá. Tam jsem se pracovně setkal se Zdenkem Plachým, který tam tehdy

dělal inscenaci hry *Střeženého Parnassu* Nepohodný indián. V ní jsem dostal zajímavou roli taoistického králíka. Ihned jsem pochopil úlohu maskota *Střeženého Parnassu*. Králík byla postava aktivní v pohybu, dělal různé skoky a jiné vylomeniny, ale zároveň nesl šílené klidné a klidné šílené taoistické myšlenky. Na premiéru se také přijel podívat Standa Moša – a asi už tehdy měl vizi, že bude v Městském divadle dělat hru *Equus* – a dopadlo to tak, že mi nabídl spolupráci na muzikálu *Markéta Lazarová*. To mě zaskočilo – já jako činoherec a oni mě hned povolají do muzikálu. Nakonec slovo dalo slovo a já dostal nabídku do angažmá. A jsem za to rád. Věřím, že jsem udělal dobře, protože jsem tady spokojený. To ale byla zkratka, uf...

Co jsi v Ostravě všechno hrál?

První inscenaci, kterou jsem dělal ještě jako host tuším ve druhém ročníku konzervatoře, byl *Rek Zorba*. Měl jsem tam takovou malou roli a už tehdy jsem se na jevišti sebevraždil, to znamená, že druhou polovinu jsem proležel v rakvi. Řekl jsem si: To je skvělý začátek, to budu asi u divadla dlouho, když mě pohřbili hned v první hře.

U nás na škole to bylo tak, že naše profesorka Alexandra Gasnářková, sólistka činohry Národního divadla moravskoslezského, vybírala adepty na hostování v divadle podle známek. Takže jsem si až do třetího ročníku moc nezhatoval. To bych asi neměl říkat, co? Ne, já se učil fakt dobře, jen nějak nejsem na ty jazyky, no. Naštěstí jsme měli pár hezkyých ročníkových představení, se kterými jsme navštívili mnoho koutů republiky. V polovině čtvrtého ročníku se mi pak podařilo dostat se na konkurz do muzikálu *Šakalí léta*, kde jsem dostal nabídku na hlavní roli *Kšandy*. To byla výborná zkušenost jak s choreografem Jaro Moravčíkem, tak s panem režisérem Peterem Gáborem a vůbec celou činohrou. A tím, že se nás do muzikálu z konzervatoře dostalo víc, byla tam spousta mladých lidí, myšly spolužáků. Byla to výborná parta a vzniklo krásné představení, které bylo atmosférou úplně ojedinělé, strašně jsme se těšili na každou reprízu. Poznal jsem tam i ostravského rodáka Mišu Matěje, se kterým jsme se po nějaké době potkali tady v Brně. Hráli jsme asi čtyři roky bezmála padesát repríz, všichni jsme na tom vyrostli. A na základě inscenace *Šakalích let* jsem od Janusze Klimszy dostal nabídku na angažmá hned po absolvování konzervatoře.

Vzpomínám na výborné inscenace Honzy Mikuláška, s tím jsem dělal moc rád. Byl jsem šťastný, že jsem si mohl zahrát třeba *Papparazza* ve *Sladkém životě* nebo ve *Fantomu Morrisvillu*. Dobře se mi s ním dělá a mám rád i hudbu, kterou ke svým inscenacím skládá, protože se hudbě taky trochu věnuju. Viděl jsem jeho inscenace i v jiných divadlech a jeho hudba mě vždycky nadchla. Hrál jsem také v *Hadriánovi z římsů* nebo *Milouše v Saturninovi*. Tam jsem poprvé na jevišti zpíval, i když to bylo ještě takové to herecké zpívání. Tím neříkám, že dnes zpívat umím. Vzpomínám si ale, že tehdy jsem měl z té jedné písničky vždycky strach. Ale je pravda, že jako *Milouš* bych mohl celou písničku promutovat, a nic by se nestalo.

Tvoje největší dosavadní role v Městském divadle byla úloha Alana Stranga v dramatu Equus...

Ano, a jediná obsahová – ne snad záporná, ale nelehká psychologická role. Do té doby jsem se s ničím takovým nesetkal. Tohle byla první zkušenost s vážnějším, psychologickým dramatem a jsem za ni moc rád, protože práce s režisérem Zdeňkem Černínem byla velmi zajímavá a soustředěná. A stát na jevišti po boku takových hráčů, jako je Viktor Skála, je velký zážitek.

Kde jsi čerpal inspiraci ke ztvárnění psychiatrického pacienta? Hrát něco takového je asi docela vědecké, ale zároveň složité.

Měli jsme při zkoušení i technický dozor, pana profesora Mojmirá Svobodu, který se podobným pacientům vě-

noval. Ten nám občas vykládal zajímavé příběhy ze zákulisy léčebny. Ale nic konkrétního o tom, jak to vypadá, když má někdo záchvat. Nicméně jeho přítomnost u zkoušení podpořila autenticitu takovýchto scén. Zjistil jsem také, že mám s Alanem Strangem leccos společného.

Co například?

Popravdě, radši bych zmínil to, co s Alanem zaručeně společného nemáme. A to je láska ke koním, protože já se koni bojím. Váže se k tomu jedna humorná historka. Na konzervatoři jsme posílali životopisy do různých castingových agentur a do nich jsme psali, co všechno umíme – žonglovat (trochu) a tak podobně – a mimo jiné i jezdit na koni. Navymýšleli jsme si toho prostě dost. A právě ta jízda na koni se mi vymstila. Čirou náhodou mi zavolali z produkce nějaké reklamy a řekli výborně, vy tady máte napsáno, že umíte s koňmi, tak pojďte, budete jezdit na koni. Lekl jsem se. Týden jsem se u kamarádů tajně učil jezdit na koni a připravoval se na nehorší, ale nakonec to dopadlo tak, že jsem dostal nejklidnějšího koně na světě jménem *Lukášek*, jehož jediným pohybem byla paní, která před ním nesla jídlo. Ale už nikdy nebudu lhat v dotaznících, vážně.

Která z tvých dosavadních brněnských rolí tě nejvíc bavila?

Musím říct, že mě baví všechny role, se kterými se setkám, i ty menší, třeba u Hany Burešové. Dostat u Hany Burešové i malou roličku je zážitek, protože každá spolupráce s ní je výborná a paní režisérku strašně obdivuju. Ale ze bych mohl říct, která role mě nejvíc bavila... Každá je jiná a baví mě všechny. Baví mě *Šmudla*, protože se v něm můžu vyřádit, ale stejně tak mě baví *Alan Strang*, ve kterém zase člověk musí všechno držet do slova minimalisticky na uzdu.

Zajímavá role byl taky *Moric* v *Probuzení jara*, která pro mě byla zlomová v tom, že jsem najednou v sobě musel něco překročit a začít na jevišti zpívat, což jsem do té doby moc nedělal a nejsem na to skolený. I když se teď chodím připravovat na hodiny zpěvu – říkal jsem si, že to divákům nemůžu udělat. Nebát se veřejně zpívat pro mně byl největší problém. Proto pro mě byla role *Morice* zajímavá. Ale ze bych mohl nějakou roli zvýdvihnout nad ostatní, to ne.

Moric byl po Markétě Lazarové tvou první zpívající rolí v muzikálu a vypadá to, že jsi v té zkoušce obstál, když tě pan režisér Gustav Skála obsadil do Hello, Dolly!

Snad ano. Probuzení jara pro mě byla zajímavá práce už proto, že jsem poznal muzikálové divadlo, které se

Se Svetlanou Slovákovou v inscenaci *Tři sestry*, režie: Stanislav Moša

částečně drží i činohry. Je to velice zajímavý příběh a krásná hudba. Sešla se tam moc dobrá parta a tak emotivní zkušený jsem ještě nepoznal. Navíc je tam nádherná jednoduchá scéna a to, že jsme celou dobu přítomní na jevišti, udržuje pozornost, že se člověk nemůže ani na chvíli věnovat něčemu jinému a musí se držet příběhu, sledovat to, co se odehrává před ním a vstoupit do nálady, která tam panuje. Do té doby jsem nevěděl, že se takhle dá muzikál dělat.

První, co jsem na Hudební scéně viděl, byly Čarodějky z Eastwicku, a to jsem byl nadšený z toho, co tady všechno jde udělat, jak tady umí všichni krásně zpívat, tančit, jakou rychlostí se mění před očima diváků prostředí, ve kterém se děj odehrává, a ty kouzla, no prostě báje. Proto rád zvu rodinu i na takovéto inscenace i přes to, že v nich neúčinkuju.

Svíj potenciál nejlépe zařízené a vybavené scény ve střední Evropě Hudební scéna ukázala asi ve hře Zdenka Merty a Stanislava Moši Peklo. Tam ses také mihl.

Ano, tam jsem dělal malou roličku. V Pekle jsem vlastně poprvé poznal, co to znamená být swing. Dříve jsem tomu říkal jazz a teprve potom jsem pochopil, že je to jiný hudební žánr. A zjistil jsem, že zaskakovat za všechny kolegy v menších činoherních postavách, kteří zrovna nemůžou, je dost náročné.

Pojďte zpět k Probuzení jara. Moric je po Alanu Strangovi tvou další psychologicky náročnou rolí. Jak se ti hraje?

Moric se mi hraje výborně, mladé postavy jsou mi blízké. Moric je introvertní kluk, který ještě nemá zkušenosti, sbírá je a celou dobu jde za svým. Je tam line s jeho autoritářským otcem, strach z domova – všechny tyhle věci na něj dost tlačí. Není sám se sebou srovnaný ve věcech lásky, o které v podstatě nic neví. Nevědomost, kterou děti o těchhle „dospělých“ věcech tehdy měly, je taky velmi důležitá, i když už dnes není aktuální, protože dneska už všichni všechno o všem vědí díky internetu. Ale tehdy dospívající člověk vědět nemusel, i když se o věcech lásky toužil dozvědět. A díky tomuže zájm se na Morice všechno sypalo ve škole i doma, nakonec se všechno tak nakupilo, že jeho sebevražda byla vlastně jediné řešení. To bylo při zkoušení zajímavé – věnovat se tomu, jak by to vypadalo tehdy. Myslím, že každý z nás byl někdy v nějakém presu, kdy na něj všechno tlačí, takže jeho motivace je docela pochopitelná. Při sžívání se s Moricem bylo ale hlavní uvědomit si tu dobu.

Postava je napsaná v podstatě tak, že k sebevraždě spěje od začátku.

Četl jsem i původní Wedekindovu hru, podle které je muzikál napsaný, a v ní je všechno ještě zajímavější. V muzikálu samozřejmě není tolik prostoru pro jednotlivé příběhy, protože se jich tam odehrává mnoho. Spousta věcí je obsažena v písních, které jsou opravdu nádherné. Jsou tam krásné, energické protesty – až je mi líto, že v některých nemohu jako Moric spolu s ostatními básnit. Je to jako zrcadlo, které do hledíště nastavujeme. Opravdu se nezdívám divákům, že někdy reagují velice emotivně. Musí to mít velký dopad.

Diváci nejsou při Probuzení jara jen v hledíšti, ale několik jich sedí i na jevišti. Jak se ti hraje s lidmi takhle v bezprostřední blízkosti?

Přiznám se, že nemám moc čas je vnímat. Protože na jednu je to jen další stěna, proti které hraju. Diváci v hledíšti i na jevišti sice reagují, ale je tam tak málo času, že se člověk musí pekelně soustředit.

V Hello, Dolly! stejně jako v jiných hrách alternuješ s Alanem Novotným. Jaké máte vztahy?

Výborně. Zrovna v Hello, Dolly! jsme měli skvělou spolupráci, protože každý do dělal po svém. Každý máme trochu jinou věkovou kategorii, tak jsme si zvolili svou vlastní cestu, ale půjčujeme si fóry a je to fajn. Každý

z nás něco vymyslí, něco dá a něco si vezme. S Alanem mám výborné vztahy. Osobně jsme se nejlíp poznali asi u zkoušení hry Deník krále, kterou jsme dělali se Zdenkem Plachým – to byla výborná práce plná nápadů. Gangsterka, která byla výborná v tom, že nám režisér dal hodně volný prostor, všechny nás bavil tenhle žánr, který je v Městském divadle ojedinelý. Zahrát si v téhle hře byl takový bonus.

Říkal jsi, že vedle divadla děláš i muziku. Jakou?

Studoval jsem hru na klavír, od čtyř let hraju aktivně. Už ve školce jsem za drobné úplatky – za bonbóny – hrál učitelkám Skákal pes a podobné věci. Takže už tehdy jsem tím bodoval. Taky jsem jako jediný mohl chodit ze školky „po o“, kvůli hodinám klavíru. To byla velká výhra. Do klavíru jsem chodil asi čtrnáct let, potom už jsem si hrál jen tak pro sebe. Ačkoliv nejsem žádný virtuózní, hraju si rád písničky, které slyším – jsem pianista-sluchař. Teď si hraju písničky z muzikálů, ale kdybych se měl věnovat skladbě, bylo by to něco na způsob filmové nebo scénické muziky. Baví mě skládat takové náladové věci. Klavír je můj odreagovací, uklidňovací prostředek. Půjčím si v divadle nějakou místnost s klavírem – a z jich tady je – zavřu se tam a hraju.

Třeba by si toho mohl všimnout nějaký režisér a využít tvůj talent přímo v inscenaci.

Využilo se to zatím jednou, ve Třech sestřích, protože baron Tuzenbach hraje na klavír, dokonce se ve svých replikách chlubí, že on jediný v městečku rozumí hudbě. Tam jsme to využili, ale samozřejmě se tomu nedal dát veliký prostor. Vymyslel jsem si tam takovou variaci na valčík. Bohužel hned v další části mého klavírního preludování ve Třech sestřích kladu velký důraz na hrani nohou, čímž nástroj tak strádá, že už divák ani nepozná, jestli umím nebo neumím hrát. Pár strun už na to padlo. Jinak jsem v žádné inscenaci nehrál, jen jsem doprovázel Martičku Prokopovou na vyhlášení ankety Křídla, hráli jsme spolu písničku z Markěty Lazarové. Tam to zjistil i Standa Moša a divil se, koho že si to vzal do angažmá.

Takže kdybys nebyl hercem, živil by ses jako barový hráč?

To by mi šlo, párkrát jsem si to ozkoušel.

A hrálo by se ti líp sólově nebo s orchestrem?

Asi sám. Nikdy jsem nehrál s orchestrem ani s kapelou. Tím, že zatím nezvládnám při hraní zpívat, věnuju se spíš rozehrání melodie a interpretaci.

Měl by sis asi k sobě najít nějakou zpěvačku.

Možná. To by bylo nejlepší. Až bude více volného času, udělám to a vyjedu na turné.

Honza Šmíkmátor, foto: jef Kratochvíl

**S Hanou Holíšovou
v muzikálu
Probuzení jara,
režie:
Stanislav Moša**

Autorizovaný partner značek

VOLKSWAGEN SEAT a ŠKODA

držitel certifikace ISO 9001:2000

**PRODEJ NOVÝCH A REFERENČNÍCH
VOZIDEL, SERVIS, FINANCOVÁNÍ,
AUTOBAZAR.**

AZ SERVIS, a.s. Kulkova 30, 614 00 Brno

Prodej nových vozidel SEAT:	541 575 003	Příjem oprav:	541 575 547, 541 575 647
Prodej nových vozidel Škoda:	541 575 802	Fax:	545 211 210
Prodej nových vozidel VW:	541 575 015	E-mail:	skoda@az-servis.cz
Prodej příslušenství:	541 575 008		vw@az-servis.cz
Autobazar – referenční vozidla:	541 575 007		seat@az-servis.cz

**Komplexní servisní služby, lakovna, měření emisí,
stanice technické kontroly.**

WWW.AZ-SERVIS-CZ

Dušan Vítězek

Alena Antalová,
Johana Gazdíková

Hana Holišová

Jana Musilová

Radka Coufalová,
Jiří Mach

Igor Ondříček

Alena Antalová

Benefiční koncert na hudebn

BRNO PRO HAITI

*Primátor města Brna
Roman Onderka
a zástupce agentury
SEPEŠ
Petr Paulczyński
předali Igoru Klimešovi
ze společnosti
„Člověk v tísni“
šek s vybranou
finanční částkou.*

í scéně MdB 12. února 2010

Milan Němec a Lenka Janíková

DOKONALÁ SVATBA ROBINA HAWDONA

BILL: Já jsem chtěl říct... já myslím... totiž myslel jsem, že Tomova nová slečna... je vlastně jiná slečna... a tudíž to není tahle nová slečna, která je tady... ale je to slečna úplně... jiná.

Anglický divadelní, televizní a filmový herec Robin Hawdon se narodil v Newcastlu v roce 1939 a má za sebou velmi různorodou kariéru. Působil také jako spisovatel a prosadil se i coby autor diva-

PŘIPRAVUJEME

delních her na londýnském West Endu, sám hrál jak v televizních „mýdlových operách“, tak například v titulní roli Shakespearova *Hamleta*, v osmdesátých letech debutoval i jako divadelní režisér ve východoanglickém Theatre Royal Bath. Ačkoliv napsal více než dvacet úspěšných dramát, především komedií, na česká jeviště se dostala doposud jeho jediná hra *Perfect Wedding*. Od roku 1994 se tato třeskutá komedie objevuje na jevištích celé Evropy a v březnu ji v novém překladu **Jana Šotkovského** pod názvem *Dokonalá svatba* uvede i naše divadlo.

Tato mistrně napsaná současná komedie si pohrává se situací, která je v mnoha

lidských osudech zlomovým okamžikem. Svatební den bývá obvykle spojován s romantickými představami, něžně rozechvělou nevěstou, pyšně natěšeným ženichem a jejich dojatými rodiči. „Den D“ Billa a Ráchel, hlavních postav komedie, měl být přesně takový, něco se ale hned od začátku zvrtilo. V onen Den se ve svatebním apartmá probouzí ženich vedle dívky, kterou nepoznává, kterou si nepamatuje, o které ale může zodpovědně prohlásit, že není jeho vyvolenou,

tedy nevěstou. Bill nemá ponětí, co v noci prováděl a dívka mu situaci neusnadňuje, když tvrdí, že se toho dělo spoustu. Billovi nezbyvá než ji okamžitě ukryt do koupelny, protože za okamžik se může objevit nevěsta. Za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se kamarádi pokoušejí vše utajit před nervózní nevěstou Ráchel a její matkou Dafné, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením.

Komedii záměn, lží a nedorozumění uvádíme v režii **Stana Slováka**, v kostýmech **Andrey Kučerové** a na scéně **Jaroslava Milfajta**. V rolích „šťastných“ snoubenců uvidíte **Lenku Janíkovou** a **Milana Němce**, ze zdánlivě neřešitelných situací jim bude zběsile nicméně obětavě pomáhat vymotat se svědek Tom – **Petr Štěpán** a pokojská Julie – **Lucie Zedníčková**. Okolnosti se ale nezlepšují, když se na scéně objevuje dívka Judy – **Hana Holišová**, matka nevěsty – **Irena Konvalinová** ani ředitel hotelu – **Zdeněk Bureš**.

Jak všechno nakonec dopadne, kdo spal v jaké posteli a s kým, kdo spadl z barové židle a komu hrozí bolestivé ublížení na těle tupým nožem na dorty se dozvíte na premiéře **27. března** na Činoherní scéně.

KL

Zdenek Merta, Zora Jandová: **NAHÁ MÚZA**

V meziválečné Paříži se scházejí umělci z celého světa, město žije uměním, ale nenápadně se mezi bohémy a smetanku vkrádá i hrozba druhé světové války. Městem zní hlasy kamelotů a umělci hledají v barech a kabaretech své múzy. Jednu z nich se stává i mladá tanečnice Magdaléna, která zasáhne do života hned dvou mužů. Frederik a Marian byli přátelé, než potkali tuto tajemnou, talentovanou a okouzlující ženu. Osudy postav se zamotávají, hrdinové hledají své místo na zemi, pokoušejí se jít za splněním svých snů. Autorský muzikál Zdenka Mertý a Zory Jandové rozehrává příběh o lásce, o umění a o hledání sebe sama v rychlých střích, retrospektivních vzpomínkových výjevech a vizuálně působivých obrazech. V romantickém příběhu se značnou dávkou sarkasmu a nadhledu ožívají obrazy, barvy a konečně i opravdová Múza připravená polibit svého umělce.

Režie: Šimon Caban

Hrají: Hana Holišová nebo Svetlana Slovácová, Jan Apenolán nebo Martin Havelka, Petr Gazdík nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Zora Jandová, Ladislav Kolář nebo Jan Mazák, Soňa Jányová nebo Pavla Vitázková a další.

HRAJEME

Francis Veber: **BLBEC K VEČEŘÍ**

V zemi galského kohouta se nerodí pouze vynikající víno a skvělé sýry. Snad díky pohnutým dějinám je Francie zemí, která rodí i znamenité komedie. Pierre Brochant má s přáteli podivuhodný zvyk. Každý týden pozvou na večeři nějakého prostého, respektive hloupého člověka a celý večer se potom baví na účet tohoto „blbce, tupce, osla“, aniž by dočtyřicet věděl, že se mu společnost vymívá. Dalším takovým obětíman beránkem měl být i Francois Pignon, jehož největší zábavou je stavět modely různých budov ze sirek. Obvyklí večeré se ovšem nekoná. Situace se podle pravidel situací komedie zamotává, když Pierrovi oznámí žena, že jej opouští. Na pomoc nešťastnému manželovi zůstává pouze jednoduchý Francois, jehož vinou se do děje připléte spirituálně šilená milenka, škodolibý (ne) přítel a dokonce kontrolor daňového úřadu. Mistrně vybudovaná zápleтка s jiskrnými dialogy pochází z pera francouzského autora Francise Vebera, který je známý i jako filmový autor a režisér. Tuto komedii plnou omylů, nedorozumění, gagů a vášní s mravolichným koncem uvedeme v režii Zdeňka Černína.

Režie: Zdeňk Černín

Hrají: Erik Pardus, Lukáš Hejlík, Jana Glocová, Patrik Bořecký, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Martin Havelka.

William Shakespeare: **VEČER TŘÍKRÁLOVÝ**

Jedná se o jednu z největších Shakespeareových komedií lásky, převleků, překvapivých rozuzlení i zcela zvláštní pocty. Bývá označována jako komedie slavnostního veselí či komedie masopustu. Bláznivý sváteční a převrácený svět. Veskeré to třetí se samozřejmě točí kolem lásky. Z tolika přeludů je živa láska, že sama je svým vlastním přeludem. Ztroskotání lodi rozdělí blázence Violu a Sebastiana. Viola přijímá v chlapeckém převleku pod jménem Cesario službu pázete u Orsina, knížete illyrského, a zamiluje se do něho. Ten však miluje bohatou a krásnou hraběnkou Olivii. Vyšle k ní jako svého posla lásky Cesaria a Olivie zahojí láskou k mladému zprostředkovateli. Děj se zauzlí, když se na scéně objeví Sebastian, a Olivie, pokládajíc ho za Cesaria, s ním uzavře tajný sňatek. Romantický příběh se proplétá s pásmem komickým, jehož protagonisty jsou sir Tobiasův Řihál, Oliviiin strýc, jeho kumpán rytíř Ondřej Třasofitka a hraběnčina komorná Marie. Všichni tři jsou stržící neplechy na zapšklém puritánovi Malvoliovi, správci

Oliviiina panství: podvrženým listem jej přesvědčí, že ho půvabná hraběnka miluje... Zkrátka rozverná sváteční komedie pojednává o různých podobách lásky, je plná převleků, souborů a humoru. Nebyl by to však dramatik z největších, kdyby karnevalovou nespoutanost nerelativilizoval "snem" o prchavém mládí, o zoufalství odmítnutých, o syrovém nečase. Večer tříkrálový tedy přináší pro každého něco; záleží na nás, chceme-li se na lidské hemžení dívat rúčovými brýlemi, nebo skrze začouzené sklíčko.

Režie: Roman Polák

Hrají: Petr Gazdík, Pavla Vitázková, Hana Holišová nebo Hana Kovářiková, Martin Havelka, Jan Mazák, Irena Konvalinová, Viktor Skála, Erik Pardus, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Lenka Janíková, Veronika Poláčková, Patrik Bořecký, Michal Isteník a další.

Eduardo Rovner: **VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI**

Brilantně napsaná komedie nejprednějšího současného autora argentinského divadla úspěšně obletěla celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vyličil, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lehece přibavuje, některé věci zamílčí, jenom aby se matce jevil v lepším světle. Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně chystá oženit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné překvapení: jeho matka Fanny po deseti letech „odpočinku v pokoji“ vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energičká žena se tak znovu začne plést do života svého dospělého syna; a jelikož on je pochopitelně jediný, kdo jí vidí a slyší, spouští se řetězec komických situací, nedorozumění, záměn a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherně vitální, byť mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležitost přátelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný, než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a Josef Jurásek.

Georges Feydeau: **BROUK V HLAVĚ**

Nejhranější hra francouzského dramatika Georgese Feydeaua, rozpustilá fraška Brouk v hlavě, patří nejen k vrcholům tvorby samotného autora, ale je zároveň shrnutím všeho, co francouzské divadlo od doby Moliérovy tvorby dosáhlo. V tomto povedeném kouzku není o zábavu nouze: námětem hry je věc velice choulostivá - manželské selhání. S ironií, vtipem a šarmem je rozehrán jednoduchý příběh o domnělé nevěře v hodinovém hotýlyku U galantní kočičky, do kterého jsou postupně zatahovány všechny postavy hry. Bláznivá komedie je plná zcela neuvěřitelně vystavených humorných situací a skvostných gagů. Mimořádné temperamentní inscenace, která je u diváků natolik populární, že se na repertoáru Městského divadla Brno drží více jak třináct let, stojí na hereckých schopnostech všech účinkujících.

Režie, úprava a choreografie: Gustav Skála

Hrají: Jiri Dvořák nebo Petr Štěpán, Igor Ondříček, Jana Musilová, Erik Pardus, Ladislav Kolář, Zdena Herfortová, Josef Jurásek, Karel Mišurec, Mária Lalková, Robert Jicha nebo Tomáš Sagher, Zdeněk Junák, Eva Gorčícová, Marcela Dürrová, Jan Kučera a další.

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Městské divadlo Brno kromě své systematické snahy o uvádění titulů ve světových i českých premiérách samozřejmě cítí povinnost uvádět i tituly z tzv. „zlatého fondu hudebního - muzikálového divadla“. Mezi ně nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textáře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména - Hello, Dolly! Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera „Dohazovačka“, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroye „A jde se řádit“, jejíž předlohou zase

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.3.	pondělí	Zdeněk Merta, Zora Jandová	
19.30		Nahá múza	
2.3.	úterý	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB2
19.30		Nahá múza	
3.3.	středa	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB3
19.30		Nahá múza	
4.3.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB4
19.30		Nahá múza	
5.3.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB5
19.30		Nahá múza	
6.3.	sobota	Francis Veber	
19.30		Bíbec k večeři	
8.3.	pondělí	William Shakespeare	
18.00		Večer tříkrálový	
9.3.	úterý	Francis Veber	A2
19.30		Bíbec k večeři	
11.3.	čtvrtek	Francis Veber	C4
19.30		Bíbec k večeři	
12.3.	pátek	Francis Veber	zakoupeno
18.00		Bíbec k večeři	
13.3.	sobota	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátila se jednou v noci	
14.3.	neděle	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátila se jednou v noci	
18.3.	čtvrtek	Francis Veber	A4
19.30		Bíbec k večeři	
19.3.	pátek	Francis Veber	A5
19.30		Bíbec k večeři	
20.3.	sobota	Georges Feydeau	
18.00		Brouk v hlavě	
21.3.	neděle	Georges Feydeau	
18.00		Brouk v hlavě	
26.3.	pátek	Robin Hawdon	veřejná generálka
14.00		Dokonalá svatba	
26.3.	pátek	Robin Hawdon	E5
19.30		Dokonalá svatba	
27.3.	sobota	Robin Hawdon	premiéra, P
19.30		Dokonalá svatba	
28.3.	neděle	Robin Hawdon	premiéra
19.30		Dokonalá svatba	
29.3.	pondělí	Robin Hawdon	A1
19.30		Dokonalá svatba	

HUDEBNÍ SCÉNA

1.3.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
2.3.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
3.3.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
4.3.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
5.3.	pátek	Jerry Herman, Michael Stewart	C5/E5
19.30		Hello, Dolly!	
6.3.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	A6/AB6
19.30		Hello, Dolly!	
7.3.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	
18.00		Hello, Dolly!	
8.3.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
11.3.	čtvrtek	S. Sater, D. Sheik	
19.30		Prubuzení jara	
12.3.	pátek	S. Sater, D. Sheik	
19.30		Prubuzení jara	
15.3.	pondělí	J. Doga, E. Loteanu	
19.30		Cíkáni jdou do nebe	
16.3.	úterý	J. Doga, E. Loteanu	
19.30		Cíkáni jdou do nebe	
17.3.	středa	J. Doga, E. Loteanu	
19.30		Cíkáni jdou do nebe	
19.3.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
19.3.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón	
14.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
20.3.	neděle	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón	
14.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
21.3.	úterý	K. Gärtner, E. Bryll	
19.30		Jánošík aneb Na skle malované	
30.3.	středa	K. Gärtner, E. Bryll	dermiéra
19.30		Jánošík aneb Na skle malované	

Večer tříkrálový
režie: Roman Polák

ZÁJEZDY: 10. března hostuje MdB s komedií **Vrátila se jednou v noci** v Bratislavě, od tohoto data začíná rovněž turné s muzikálem **Jesus Christ Superstar** v Německu.

Robin Hawdon DOKONALÁ SVATBA

třeskutá komedie

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Ráchel jsou šťastní. Bill s Ráchel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Ráchelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamätuje, s dívkou, kterou si nepamätuje a navíc si ani nepamätuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukrýt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lží a nedorozumění spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvostná klasická situacní komedie zkušného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jevišti celých Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holířová, Lucie Zednicková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.4.	čtvrtek	A. P. Čechov	X2010
19.30		Tři sestry	
2.4.	pátek	A. P. Čechov	T2010
19.30		Tři sestry	
3.4.	sobota	A. P. Čechov	Z2010
19.30		Tři sestry	
6.4.	úterý	Robin Hawdon	C2
19.30		Dokonalá svatba	
7.4.	středa	Robin Hawdon	A3
19.30		Dokonalá svatba	
8.4.	čtvrtek	Robin Hawdon	zakoupeno
11.00		Dokonalá svatba	
8.4.	čtvrtek	Robin Hawdon	C4
19.30		Dokonalá svatba	
10.4.	sobota	Robin Hawdon	AB6
19.30		Dokonalá svatba	
11.4.	neděle	Robin Hawdon	D
19.30		Dokonalá svatba	
12.4.	pondělí	Robin Hawdon	AB1
19.30		Dokonalá svatba	
13.4.	úterý	Francis Veber	AB2
19.30		Blbec k večeri	
14.4.	středa	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeri	
15.4.	čtvrtek	Francis Veber	AB4
19.30		Blbec k večeri	
16.4.	pátek	Robin Hawdon	AB5
19.30		Dokonalá svatba	
17.4.	sobota	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
18.4.	neděle	Brandon Thomas	
18.00		Charleyova teta	
19.4.	pondělí	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeri	
20.4.	úterý	Robin Hawdon	A2
19.30		Dokonalá svatba	
21.4.	středa	Robin Hawdon	A4
19.30		Dokonalá svatba	
22.4.	čtvrtek	Robin Hawdon	A4
19.30		Dokonalá svatba	
23.4.	pátek	Francis Veber	E5
19.30		Blbec k večeri	
25.4.	neděle	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeri	
26.4.	pondělí	Francis Veber	zakoupeno
18.30		Blbec k večeri	
27.4.	úterý	Zdeněk Merta, Zora Jandová	E2
19.30		Nahá múza	
28.4.	středa	Zdeněk Merta, Zora Jandová	
19.30		Nahá múza	
29.4.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	
19.30		Nahá múza	
30.4.	pátek	Zdeněk Merta, Zora Jandová	C5
19.30		Nahá múza	

ZÁJEZDY: 9. dubna hostuje MdB s inscenací **V jámě Ilové** v Bratislavě, 11. dubna s **Muzikály z Broadwaye** v České Třebové a 26. dubna s **muzikálem My Fair Lady** (ze Zelnáku) ve Znojmě.

HUDEBNÍ SCÉNA

16.4.	pátek	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	vef. generálka
14.00		Ptákoviny podle Aristofana	
16.4.	pátek	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	C5/E5
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
17.4.	sobota	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	A6/AB6
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
18.4.	neděle	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	D/E7
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
19.4.	pondělí	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	A1/AB1
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
20.4.	úterý	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	C2/E2
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
21.4.	středa	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	A3/AB3
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
22.4.	čtvrtek	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	C4
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
23.4.	pátek	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	A5/AB5
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
24.4.	sobota	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	premiéra, P
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
25.4.	neděle	Aristofanés, Z. Merta, J. Žáček	
18.00		Ptákoviny podle Aristofana	
27.4.	úterý	Jean Michel Pilc Trio (FRA/RUS/USA), George Duke Band (USA)	
19.30		JAZZFESTBRNO 2010 - slavnostní galakonzert jazzových hvězd	
28.4.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	zakoupeno
18.00		Hello, Dolly!	
29.4.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
30.4.	pátek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	

Aristofanés, Zdeněk Merta, Jiří Žáček **Hudební scéna** **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

politicko satirický muzikál / nová verze
Recký dramatik Aristofanés je pro svůj ostrý vtíp, odvahu tnout do živého bez ohledu na to, koho z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohnějí, právem zván praotec všech satiriků. Přestože jsou jeho hry téměř 2400 let staré, jsou ve své velkolepé společenské kritičnosti stále inspirující. Zřejmě nejznámější a nejspěšnější adaptaci v Čechách je přepis "Ptáků" básníka Jiřího Žáčka "Ptákoviny podle Aristofana", jeden z ojedinělých počinů českého satirického divadla 80. let. Žáček svou značně volnou adaptaci Aristofanových Ptáků tehdy komentoval větou: „Na případnou námitku, že tohle už je jiná hra než Ptáci, mohu odpovědět protinámitkou, že i svět se od Aristofanových dob poněkud změnil.“ Jde o text, který má pro Městské divadlo takřkajíc historický význam – při jeho inscenaci se v těsně předrevolučním Národním divadle poprvé sešli režisér Stanislav Moša a hudební skladatel Zdeněk Merta. Nyní se k patřičně aktualizovanému a revidovanému textu vracejí, aby se opět pokusil (Žáčkovými slovy) „vyvolat ducha lidové taškařice s její živelnou hravostí, plebejskou neuvěřitelností a humornou nadsázkou.“ Neboť: „Staré se tváří jako nové, /což mění leda kolorit./ Vždycky se sčuchnou vždyřirkové/ a usadí se u koryt!“
Režie: Stanislav Moša
Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Jan Mazák nebo Karel Mišurec, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítáček, Johana Gazdíkova nebo Tereza Martinková, Libuše Bartošková nebo Martina Severová, Jiří Mach nebo Jakub Przebinda, Michal Isteník, Alan Novotný nebo Aleš Slanina, Svetlana Slovákova, Ivana Skálová nebo Pavla Vítázková, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková, Jan Apolenář nebo Ladislav Kolář, Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák nebo Erik Pardus, Lukáš Vlček, Mária Lalková, Vojtěch Blahuta nebo Eva Jedličková a další.

byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda „Dobře strávený den“ (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprošřadkovatelky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergeldera nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ustřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 vzhledně tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbourou Streisandovou a Waltrem Matthauem v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadwayi do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz.

HRAJEME

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářková nebo Marta Prokopová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný, Lenka Janíková nebo Ivana Skálová, Mária Lalková nebo Tereza Martinková, Zdena Herfortová nebo Květoslava Ondráková, Jiřina Prokšová, Karel Janský, Karel Mišurec nebo Zdeněk Bureš a další.

Steven Sater, Duncan Sheik: PROBUZENÍ JARA

Příběh skupiny mladých lidí na sklonku 19. století na motivy hry Franka Wedekinda v adaptaci Stevana Satera a Duncana Sheika nabývá naprosto současný charakter a jeho poselství je alarmující. Stále živé mezigenerační problémy mezi rodiči a dětmi, mezi dětmi a učiteli ad. - osobní ambice, touhy, frustrace, komplexy, rebelantství, neinformovanost, naivita, pokrytectví, vzájemné nepochopení, předsudky, malomněšičtství - to vše, včetně sexuality a prvích erotických zážitků, je tu odkryto s odvahou, nekompromisností a přirozeností mladým lidem vlastní. Probuzení jara (Spring Awakening) mělo off-broadwayskou premiéru v červenci roku 2006 v New Yorku, aby už od 10. prosince téhož roku putovalo přímo na Broadway, do divadla Eugena O'Neilla. Dílo získalo 11 nominací na prestižní ocenění Tony, z nichž dostalo 8 za nejlepší muzikál, režii, hudbu, hlavního protagonistu aj. „*Jednou za generaci, máme-li štěstí, se neočekávaně objeví nový muzikál, který vše změní. To je to vzrušující na úspěchu uvedení Procitnutí jara*“ (New York Observer).

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach nebo Ondřej Bábor, Vojtěch Blahuta nebo Lukáš Janota, Ján Jackuliak nebo Jakub Uličník, Radek Novotný nebo Vladimír Rezáč, Jakub Przebinda nebo Lukáš Vlček, Tomáš Novotný nebo Viktor Polásek nebo Aleš Slanina, Sveltana Slováková nebo Ivana Skálová, Soňa Jányová nebo Tereza Martinková, Hana Holířová nebo Michaela Horká, Irena Konvalinová nebo Jana Musilová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec a další.

Vhodné pro mládež od patnácti let.

Jevgenij Doga, Emil Loteanu: CIKÁNI JDOU DO NEBE

Hudebně dramatická balada o věčné lidské touze, vášnivě lásce, o svobodě a lidské pýše. Na počátku tohoto výjimečného muzikálu je film režiséra a scenáristy Emila Loteanu z roku 1976 se strhujícími melodiemi skladatele Jevgenije Doga. V našem současném civilizovaném světě, ve kterém obvykle vítězí rozum nad city, se jeví hrdost a pýcha naplněný tragický příběh lásky cikánského zloděje koní Lujo Zobara a krásné Rady jako nesmyslný a nepochopitelný. Přesto však všichni, kteří se u této inscenace kdy ocitli, vnímají podvědomě, že jedině takto je to správné, že prostě

musí člověk toužící po svobodě podlehnout na prvním místě svému citu a neptat se po zisku, po výhodách. Láska a pak už nic... čest a pak už nic... známe to ještě? A to vše v uhrančivém prostředí romského etnika. V inscenaci plně strhujícíci cikánské písní, divoké energie tanců i zvláštního poetického stylu vyprávění.

Režie: Petr Kracík

Hrají: Martin Havelka nebo Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Jiřka Čvančarová nebo Soňa Jányová nebo Ivana Vaňková, Zdeněk Junák nebo Ladislav Lakomý, Jiří Horký nebo Milan Horský, Ladislav Kolář nebo Marian Slovák, Pavel Kunert nebo Ladislav Mareček, Jan Apolenář nebo Alan Novotný, Mária Lalková, Hana Kovářková nebo Pavla Vítázková nebo Monika Světnicová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítáček, Rastislav Gajdoš nebo Lukáš Vlček, Oldřich Smysl nebo Jakub Uličník, Michal Šebek nebo Karel Škarka, Igor Ondříček nebo Dušan Vítáček, Zdeněk Bureš nebo Zdeněk Černín, Lukáš Hejlik, Josef Jurásek nebo Karel Mišurec, Patrik Bořecký nebo Robert Jicha a další.

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ

Příběh, který znají snad všichni – po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domlu zlou Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá Sněhurka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí jí zachráni jen útek do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouťi našťastí stojí útlý domeček se sedmi postýlkami – jedna pro Průfu, jedna pro Kejhala, jedna pro Drímala, jedna pro Rejpala, jedna pro Stydlina, jedna pro Šišťka a jedna pro Šmudlu. Jen pče ženské ruky tu jaksí chybí a postýlky jsou poněkud malé. Ovšem Macecha se dozví, že Sněhurce se podařilo uniknout jejím spádům a rozhodne se jí zbavit sama...

Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, jemně inspirovaní proslulou animovanou verzí Walta Disneyho, tvoří hudební skladatel Karel Cón a libretisté Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán svou osobitou stavbu, plnou hororového napětí, ztřeštěného humoru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněno půvabnými, chytlivými písničkami. Sněhurka a sedm trpaslíků má všechny předpoklady být příjemným představením, nabízejícím dostatek radosti i potěšení dětem i dospělým. Zkrátka milou zábavou pro celou rodinu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Jan Apolenář nebo Milan Němec, Rastislav Gajdoš nebo Petr Štěpán, Robert Jicha nebo Aleš Slanina, Ladislav Kolář nebo Igor Ondříček, Jiří Mach nebo Dušan Vítáček, Ján Jackuliak nebo Jakub Uličník, Robert Musialek nebo Lukáš Vlček, Jakub Przebinda nebo Jiří Ressler, Michal Matěj, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

Katarzyna Gaertner, Ernest Bryll:

JÁNOŠÍK, ANEB NA SKLE MALOVANÉ

Světová premiéra hry polských autorů, básníka a dramatika Ernesta Brylla a hudební skladatelky Katarzyny Gaertner se uskutečnila v roce 1970 ve varšavském Polském divadle. Příběh legendárního zbojníka Juraje Jánošíka je autory citlivě převeden ve vzácný hudebně-dramatický tvar plný básnické obrazotvornosti a laskavě-humorné stylizace lidového divadla. Nápaditým použitím symbolických postav lidových her, jakými jsou Aněl, Čert a Smrt, se tento muzikál stává ojedinelým a diváky nesmírně atraktivním jevištním dílem. Dominující složkou Na skle malovaného jsou však kompozice Katarzyny Gaertner v jazz-rockovém stylu. Kombinací podmanivých melodií a lidových nápěvů s nápaditým jazz-rockovým pozadím se tento muzikál nesmazatelně zapsal do dějin hudebního divadla. Jen na Nové scéně v Bratislavě se hrál nepřetržitě v hlavní roli s Michalem Dočolomanským od jara 1974 až do roku 2004 celkem 650x!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vítáček, Petr Gazdík, Petr Šmiřák, Mária Lalková, Zdeněk Junák, Ladislav Kolář, Erik Pardus, Tomáš Sagher, Hana Holířová, Marta Prokopová, Pavla Vítázková, Eva Jedličková, Jan Apolenář, Pavel Kunert a další.

**Květiny
pro jubilaranta
PAVLA KUNERTA
v benefičním
představení
TŘI SESTRY,
režie:
Stanislav Moša**

Eva Jelínková, Mirka Kolářová, Ladislav Kolář

Lubomír Spáčil

Manželé Mišurcovi

Karel Mišurec a Zdeněk Bureš

*František Horáček, Tomáš Steiner,
Karel Mišurec s chotí*

Jiří Dvořák s Pavlem Kunertem a jeho ženou

Markéta Sedláčková, Stano Slovák s maminkou

Se svým principálem Stanislavem Mošou

S Erikem Pardusem

S dcerou a vnučkou

Stanislav Moša, Michal Nevečný, Zdeněk Junák

Jan Mazák, Lucie Zedníčková, Petr Štěpán

*Standing ovation
pro Pavla Kunerta*

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDRŮH * KUNDERA * PŘÍDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGLBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILIČKA * SCHERHAUFER * JESTRÁB * ROTREKL * MYSLIVEČEK * POSPÍŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁČIL * TUSCHNEROVÁ * VESELY * RICHTER * GAZDÍK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDĚLKA * BORN * DOSTÁL * KUBICEK * LEJSKOVÁ * LAPČIKOVÁ * SMEJKAL * ONDŘÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVÁ * MORÁVEK * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTĚJOVSKÝ * ŠÍS * POHANKA * NOVÁČEK * PECINA * MAREČEK * KRACÍK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK * MICHÁLEK * SRBA * MAJEROVÁ * ANTALOVÁ

VÁCLAV POSTRÁNECKÝ

Vážený pane Postránecký, jste prezidentem Herecké asociace. Jaké to vlastně je, být dnes u nás prezidentem?

Obávám se, že jsem jediným prezidentem v Čechách, který svou činnost provozuje, o-

HOST DO DOMU

statně jako všichni v prezidiu Herecké asociace, zcela bezúplatně. Rád bych své veslo zanechal v rukou nezaspěvce, jen kde se ho nadít. Můj herecký lid zehrá na stále se horšící poměry, zatímco zřizovatelé a výrobci vědí ještě o mnoha čím dál rafinovanějších šancích k útisku.

Herecká asociace je významnou profesní organizací. Můžete stručně popsat její historii a důvody, které vedly k jejímu vzniku?

Letos oslaví HA dvacet let od svého vzniku. Už jenom já jsem ve vedení organizace od samého počátku. Snažili jsme se vytvořit ekvivalent k obdobným organizacím, které fungují prakticky v celém demokratickém světě. Tam kde se očekává podíl na zisku se to bez nějakých závazných pravidel vždy hrozí zvrhnout v prach-sprostou krádež.

Co se za roky působení Herecké asociace podařilo pro hereckou profesi a herce jako takové zlepšit – a co naopak ještě na své zlepšení čeká?

Přivedli jsme na svět Intergram, kolektivní smlouvy s ČT a ČRo, Svaz výkonných umělců, v nadaci Život umělce, Senior klub a neposlední řadě Thálie. Rádi bychom dosáhli povinnosti respektování kolektivních dohod, jako podmínky k udílení provozovacích licencí pro nově vznikající televizní stanice.

Které záležitosti současného českého divadla považuje Herecká asociace za nejdůležitější?

Vyladit součinnost se stávajícími divadelními managementy a vytvořit právní východiska i pro umělce na volné noze, kterých vydatně přibývá.

A co považujete v divadle za nejdůležitější? Vy osobně?

Trefeného diváka.

Divadlo je považováno za pevnou součást kultury každého evropského státu. Jste spokojen s postavením, jaké zaujímá divadlo a dramatické umění u nás? Jak si v tomto ohledu stojíme ve srovnání s okolními státy?

To srovnání je naprosto skličující, stejně jako postavení kultury vůbec. Dvacet let usilujeme zcela bezvýsledně o 1 % z rozpočtu. Je zázrak, co vše tu dokážeme vyprodukovat vlastně v krajní nouzi. Kulturní činitelé zřejmě nejsou dostatečně početnou voličskou skupinou.

Herecká asociace každoročně uděluje

Václav Havel,
Václav Postránecký
a Lubomír Lipský

Ceny Thálie, které jsou naším nejprestižnějším oceněním v oblasti tzv. klasického divadla. Kdy a jak toto ocenění vlastně vzniklo a k jakému účelu má především sloužit?

Letošní Thálie bude sedmnáctá. Má mimo jiné kompenzovat vlašný zájem státu na podmínkách, ve kterých u nás umění vzniká a zvýšit jeho společenskou prestiž.

Inspirovali jste se při ustanovování této ceny v zahraničí - anebo jde o ryze český projekt?

Domnívám se, že Thálie je naprosto ojedinělá a závidějí nám ji i ty nejstarší a nejvytlučenější profesní organizace.

Musela Cena Thálie o své místo na slunci bojovat, nebo bylo její zrození provázáno všeobecným přijetím a nadšeným potleskem divadelníků?

Ani jedno ani druhé. Nejde nám o šoky žádného druhu.

Jak vlastně probíhá rozhodování o vítězích v jednotlivých kategoriích?

Rozhodně rozhoduje jen výkon na jevišti. Musí být pozoruhodný.

A kdo herce na Cenu Thálie nominuje?

Nejpozoruhodnější výkony musí vidět většina členů odborných komisí (nejlépe všichni), kteří vyberou deset nejlepších a pohádají se (někdy) o tři nominované. Nominované výkony zhlédnou členové kolegia a v den udílení přidělí hlasy svým favoritům. Výsledek je notářsky ověřen a poslán na jeviště Národního divadla k vyhlášení.

V letošním roce vzbudila v divadelních kruzích diskuzi skutečnost, že byli v poměrně značné míře na Cenu Thálie nominováni také herci, kteří účinkují v obnovených inscenacích. To byly nové divadelní premiéry uplynulého roku tak slabé?

Cena Thálie se uděluje za interpretaci, nikoli za inscenace.

Městské divadlo Brno má v aktuálním klá-

Václav Postránecký
a Tomáš Töpffer

*Radka Coufalová
a Petr Štěpán Thálie*

ní o Cenu Thálie své želízko v ohni – jako ostatně téměř každý rok. Letos byl v kategorii muzikálu nominován Petr Gazdík za roli Jeana Valjeana v muzikálu Bídníci. Jeho „rivalem“ bude Daniel Hůlka nominovaný za roli Draculy ve stejnojmenné obnovené inscenaci. Tipnete si, jak hlasování poroty dopadne?

Což o to, tipnu si, ale vám to nevyzvoním.

Během své úspěšné herecké kariéry jste prošel také Brnem. Jak na tuto dobu vzpomínáte?

Vděčně. Byla to má hodně šťastná léta.

Členové souboru Městského divadla Brno jsou držitelé již 8 Cen Thálie a na dalších 9 byli nominováni. Co byste souboru MdB popřál do budoucna?

Ještě hromadu cen, i když se vlastně dobré divadlo kvůli nim nedělá. Dělá se proto, že ho někdo potřebuje. A nám má jít o to, abychom ho divákům udělali co nejnavýkovější.

Můžeme se těšit, že Vás

v blízké době uvidíme na divadelním jevišti nebo na filmovém plátně v nějaké novince?

Ano, ano. Těšte se.

Děkuji Vám za rozhovor.

Ladislav Stýblo, foto: jef Kratochvíl

*Václav Postránecký,
Jiří Hubač,
Stanislav Moša*

ROK, KTERÝ NEPŘINESL ŽÁDNÉ PŘELOMOVÉ UDÁLOSTI

Rok, který právě končí, nebyl pro divadla nijak výjimečný. Zrodila se řada inscenací, dobrých, lepších i mizerných, na rozdíl od roku 2008, kdy spatřila světlo světa nová hra Václava Havla, se tentokrát žádná podobná událost nekonala.

Prvenství mezi muzikálovými scénami si stále udržuje Městské divadlo Brno, mj. letošní inscenací *Bídníků* či pozoruhodnou muzikálovou adaptací *Wedekindova Probuzení jara*.

Radmila Hrdinová, Právo, 28. 12. 2009

PROTESTMUZIKÁL O PROBUZENÍ SEXU

Městské divadlo Brno má mezi domácími muzikálovými scénami zvláštní postavení, dané něko-

ho neporozumění. Pohrává si se zasazením děje do konce 19. století, ale zároveň nechává prostor pro ryze soudobé vyznění. Jediným zásadním krokem je škrát *Zakukleného pána*, který v závěru *Wedekindovy hry* odvádí *Melchiora Gábora* ze hřbitova (snad k naději nového života, snad do jiné dimenze věčnosti) a jeho nahrazení postavou *Wendly*, která se na hřbitově připojuje k *Moricovi* jako apel mrtvých na živé, aby nevzdávali generační boj. A samozřejmě autoři v některých momentech přitvrzují – *Martu* její otec nejen bije, ale především zneužívá. Postavy dospělých zkoncentrovali autoři do jediné dvojice, která hraje všechny otce a učitele na jedné a matky a učitelky na druhé straně, čímž se jejich postavení stává zveřejněným generacionálním znakem. Jinak citlivě ponechávají náznaky všech témat, která *Wedekind* s jasnořizivou otevřeností pojmenoval, včetně tabuizované homosexuality, šikany, tajných potratů a dalších, bohužel ani dnes nikoli vyřešených záležitostí. Hlas teenagerů, který se u *Wedekinda* koncentruje do intimních dialogů a monologů, nabývá zde na síle

NAPSALI O NÁS

lika faktory. Ať už je to trvalá snaha o soudobou tvorbu, systematická výchova souboru, který kromě muzikálu zvládá dobře i činohru, či skutečnost, že *Stanislav Moša* dokázal se svým souborem proniknout na evropský trh v konkurenceschopné kvalitě, v neposlední řadě i nová budova *Hudební scény* a trvalý zájem brněnského publika.

Přitom dramaturgie nehladí diváky rozhodně jen po srsti, ale usiluje o vyhledávání aktuálních a citlivých témat. V záplavě bezkonceptních *Kleopater*, *Mon Lis*, *Angelik*, *Golemů*, *Draculů*, *Kudykamů*, *Kladiv na čarodějnice*, *Dětí ráje* apod. je to nikoli nevýznamné konstatování.

Posledním ziskem brněnské scény je muzikál *Probuzení jara* (*Spring Awakening*), který se poprvé objevil na jevišti *Atlantic Theatre Company* na *Off-Broadway* v březnu 2006 a téhož roku v prosinci dobyt *Broadway*, kde se hrál 888krát a poté se rozlétl po světě ověněn osmi prestižními cenami *Tony*. Vznikl podle stejnojmenné hry *Franka Wedekinda*, u nás překládané jako *Procitnutí jara*, jež v roce 1891 šokovala otevřeným obviňujícím pojmenováním měšťácké prudérnosti a falešné morálky, vytvářející neprekonatelnou bariéru mezi rodiči a jejich dětmi, dospívajícími do věku, kdy hledají poučení o sexualitě – téma, které *Wedekindova společnost* zařadila mezi přísná tabu. Hra vyšla tiskem, ale pro jeviště byla cenzurová zakázána. Poprvé ji uvedl v roce 1906 *Max Reinhardt* v *Berlíně*, a to s řadou zásadních cenzurních škrtů. První uvedení původní *Wedekindovy verze* se konalo po více než třiceti letech od vzniku hry, v roce 1924 v *Drážďanech*.

Muzikál *Stevens Satera* (text) a *Duncana Sheika* (hudba) objevuje *Wedekinda* pro diváky 21. století. V každé, i té nejpopoučenější generaci, se teenageři potýkají s probuzenou sexualitou a přirozenou revoltou vůči rodičům a učitelům, zvláště když nenacházejí u těch, kteří by jim na jejich otázky měli odpovídat, patřičné pochopení. *Saterovo libreto* zachovává posloupnost *Wedekindova textu*, roztržitého mezi jednotlivé příběhy a slévajícího se v téma nemožnosti komunikace a mezigenerační-

le formou *protestsongů*, které v *jazzrockové* naléhavosti a drsnosti *Sheikovy hudby* ústí do konstatací, že život zdá se být totální šití. Pro brněnskou scénu přeložil libreto i písňové texty *Jiří Josek*. Jeho text zní z úst mladých protagonistů přirozeně, s potřebnou dávkou lyriky i zoufalství, a hlavně bez nicneřikajících slovních vycpávek.

Mošova inscenace dává od počátku najevo, že příběh se týká nás všech. Sjednocený půlkruhový prostor scény uzavírá aktéry do obrovité cely, kam se vstupuje kovovou mříží, kterou představitel autority dospělých opět uzamkne za přísného „*bachařského*“ dozoru své partnerky. Na jevišti je místo i pro pár diváků a hlavně herců, kteří, když právě nehrají, sledují dění v pozici auditoria soudního dvora. Je to výmluvné a působivé.

Příběh *Wendly*, *Melchiora*, *Moric*, *Elsy*, *Marty* a dalších teenagerů se zpočátku odvíjí v odlehčeném duchu, kde je místo i pro humor, plnouce z letmých kontaktů obou pohlaví, polodětské naivity a zajímavého formulování probuzené sexuální fantazie. Čím dál víc ale příběhy těžknou, z dění se vytrácí nezávanost hry a nastupuje děs skutečného života. *Mošova režie* přitom nesahá k primitivní naturalní popisnosti ani k senzacechtivému efektu. *Zdenku Junákov* jako *Martinu* otci stačí líně sundané šle a pár lepkavé chlípných doteků probouzejícího se dívčího těla, aby dosáhl dotmu děsivého sexuálního zneužívání dcery, *Ireně Konvalinové* v roli *Wendliny* matky chvatné gesto, jímž podrctí peníze za dceřin potrat k vyjádření absolutního pokrytectví i studu.

Ale hlavními „*hrdiny*“ jsou tu *Wendla* *Ivany Skálové*, *Melchior Jiřího Macha*, *Morica Lukáše Janoty*, *Marta Soni Jányové*, *Elsa Michaely Horké* a všichni další teenageři, kteří tvoří vyrovnanou a sugestivně působící, dobře zpívající a tančící partu. Je to i zásluha choreografie, která vychází z jejich pohybového slovníku bez obvyklého „*televizního baletu*“ muzikálových produkcí. V této inscenaci vše směřuje k jasnému, autentickému, naléhavě-

Pokračování na straně 30

**SOŇA
JÁNYOVÁ**

RODINNÉ STŘÍBRO

MUZIKÁL JAKO ZÁZRAK V PŘÍMÉM PŘENOSU

Tak trochu klame tělem. Podle její křehké, štíhlé postavy se nezdá, že by se někdy věnovala bojovým uměním. A podle její řeči nepoznáte, že mateřštinou Soni Jányové je slovenština. Sympatická tmavovláška se v moravské metropoli zabydlela už při studiích na JAMU a již několik sezon ji diváci vidají na prknech Městského divadla Brno. Naposledy jako Lori v muzikálu Nahá múza.

Jak se rodačka z Dolného Kubína dostane do Brna?

Vlakem ;-). V mém případě to bylo ale složitější. Když jsem se poprvé rozhodovala, co dál po střední škole, tak mi táta dodal odvahu a já se pokusila dostat na herectví do Bratislavy. Netušila jsem tehdy, že někde v Brně je obor, kde bych mohla spojit herectví se zpěvem. Na VŠMU jsem se nedostala, i když to bylo „těsně“. Dnes jsem však za to vděčná. Rok poté jsem se, opět díky mému tátovi, dozvěděla, že v Brně mají muzikálové herectví. Jediný zádrhel byla poznámka: „připravte si jednu rychlou a jednu pomalou pohybovou etudu“.

Já do té doby měla za sebou jenom klasické taneční a asi pět let karate. Když si to dáte „do kopy“, dostanete velice zajímavý útvar. Já jsem ho použila u přijímaček a div se světe, přesto mě vzali.

Když jste začala studovat na JAMU, co jazyková bariéra? Měla jste problémy s češtinou a jak jste je „odstraňovala“?

Bylo mi dvacet, když jsem začala studovat JAMU. U nás doma se odjakživa zpívaly české písničky. Trošku country, trošku folk, ale i písně panů Šliitra a Suchého, Hany Hegerové, pro mě to tedy nebyl až tak velký šok. „Ř“ nebylo mým nepřítelem. Situace se malinko zkomplikovala, když jsem zjistila, že některá písmenka (jako například „l,d,t,č“), o kterých jsem byla přesvědčena, že je samozřejmě umím, se v češtině, k mému velikému údivu, vyslovují maličko jinak. I dnes musím být ostražitá. Co do způsobu jak na to, pak mohu z vlastní zkušenosti říct jenom: mluvit a poslouchat, poslouchat a mluvit. Pořád doko-

Stýská se vám po Slovensku? Jezdíte domů pravidelně?

Dalo by se říct, že domů jezdívám pravidelně, i když frekvence návštěv se poněkud snížila. Jsem vždy ráda, když se mi povede vyjet za rodinou alespoň jednou za dva měsíce. Miluji ty naše slovenské hory, přírodu. Je pravda, že když jsem obklopená „tými našimi mini veľhorami“, cítím se taková pokojnější. Jako že se mi nemůže nic stát.

Pamatujete si, která byla vaše vůbec první role v MdB?

Myslím, že role Rusínky v Koločavě. Dnes už jsem dál, hraji v Koločavě ježibaba dceru.

A z dalších postav, které vás zaujaly?

Ráda bych se zmínila o dvou projektech,

**S Petrem Gazdíkem
v muzikálu
Jesus Christ Superstar,
režie: Stanislav Moša**

**V muzikálu
Probuzení jara,
režie:
Stanislav Moša**

kterých mi bylo dopřáno se zúčastnit. Prvním z nich je nový rockový muzikál MONIQUE, který je po hudební stránce dílem teprve devatenáctiletého muzikanta Stevena Langse. Libreto napsal jeho otec, muzikant a producent Mikael Langs. Muzikál měl premiéru v listopadu 2009 ve městě Pitea na severu Švédska, které disponuje jednou z nejlépe personálně i technicky vybavených hudebních univerzit, jaké znám. A tím druhým v pořadí je muzikál Probuzení jara, který se hraje u nás v MdB a přibližuje pohled do nitra dítěte, které se právě probouzí z období dětství do křehkého stavu dospívání. Mluví rovněž o stále častém jevu neschopnosti dospělých naslouchat a porozumět jejich zmatené dětské duši. Takové neporozumění může někdy končit až tragicky. Zajímavé je, že tento přes sto let starý příběh svou otevřeností dokáže šokovat i dnes – v rádobý vospělé a pokročilé společnosti. Na druhé straně mě však naplňuje radost, že toto dílko se setkává s velice krásnou a silnou odezvou hlavně u mladých lidí. Osobně bych ho však doporučila k povinnému zhlédnutí všem rodičům a učitelům.

Mezi ty poslední role patří Lori v Nahé múze Zdenka Mertý a Zory Jandové. Jaká je vaše Lori?

Lori je pro mne jedna z dívek, které mají velké sny o životě, pak se párkrát spálí a zažijí spoustu nespravedlností. Lori se však nevzdává a řeší svou situaci jako spousta jiných, přizpůsobí se požadavkům doby a povede se jí ulovit staršího, ale bohatého manžila, který navíc pro klid v domácnosti přehlídí její občasně úlety. Postupně se však o Lori dozvídáme, že se svojí situací vlastně vůbec není spokojená a touží po svobodě. Chce být zase sama sebou. Takže přesto,

že má „moje“ Lori málo prostoru, zjistíte, že je to celkem zajímavá holka. Kdo je zvědav na její tajemství, ať se přijde podívat do divadla.

Jak se vám s tvůrci muzikálu Nahá múza pracovalo?

Tvůrcí tým muzikálu Nahá múza obnáší režiséra, dva žijící a dokonce ve hře hrající autory, choreografku, asistenta režie, samotné velice aktivní a vynalézavé herce. Takže misty je domluva na následném tvaru malebného komplikovanější. Je to pro nás všechny i výzva, jak se s danou situací vypořádat, ale mám radost, že atmosféra na „pracovišti“ je poklidná. Hodně se smějeme, tak doufám, že se to přenese i na diváky.

Mimochodem, jeho děj se odehrává v Paříži – máte ráda Paříž?

Ano, a nic na tom nemění fakt, že jsem tam ještě nebyla. Těším se na chvíli, až se tam jednou dostanu. Projdu se malebnými uličkami, posedím v typicky pařížské kavárně a navštívím slavné pamětihodnosti, které snad již všichni - kromě mne - zhlédli a tolik je opěvuji.

A jiná města? S divadlem jste jich určitě už hodně navštívila – máte vůbec při turné nějaký čas prohlédnout si, kde hostujete? Nebo znáte jen hotel a místní divadlo?

Procestovala jsem toho, i díky divadlu, opravdu hodně: Německo, Rakousko, Anglii, Itálii, Švýcarsko, Lucembursko, Dánsko, Švédsko, Finsko a přesto, že jste zájezdovou situaci odhadla naprosto přesně, občas se nám povedlo některé to město nebo jeho okolí poznat trochu víc než z okna hotelu či autobusu. První, na co si však vzpo-

**S Anetou Majerovou
v muzikálu
Josef a jeho úžasný
pestrbarevný plášť,
režie: Stanislav Moša**

Se Sárrou Milfajtovou a Tomášem Novotným v muzikálu *Probuzení jara*, režie: Stanislav Moša

menu je Amsterdam. Z nějakého záhadného důvodu mi učaroval. Byla jsem tam ještě jako studentka na festivalu s velice specificky zpracovanou pohádkou o čaroději ze země Oz. Ale ta zvláštní touha jít se do Amsterdamu znovu podívat plyne ze snu, který se mi zdál. Víc neprozradím.

Muzikál – to je nepřesně řečeno tanec a zpěv. Je Vám něco z toho bližší?

Nezapomínejte na herectví. Pokud má někdo skvělý hlas a otočí čtyři piruety, ale vy mu neuvěříte, o čem zpívá nebo proč zrovna tančí, tak vám to určitě nebude stačit. Z toho plyne i má odpověď. Mne fascinuje muzikál jako nádherný útvar, kde se tyto tři části prolínají, doplňují a vzájemně obohacují. Když se to povede, tak se před vámi děje zážrak v přímém přenosu.

Také ale prý vydáváte vlastní cédéčka?

Zatím vydávám pouze dema. Jsou to nahrávky ze studia, které vznikly hlavně díky mým přátelům Dadě a Jirkovi Klementovým a studiu PiVox. První obsahovalo hlavně písňe dvojice Šlitr a Suchý, to druhé je již autorskou tvorbou Dady Klementové, konkrétně zhudebněné básně Jana Skácela za českou stranu a Milana Rúfusa za stranu slovenskou. Teď vlastně hledáme sponzora, kterému by se projekt zhudebnění básní těchto dvou osobností české a slovenské poezie zalíbil. Materiál máme připravený...

Jste ve znamení Kozoroha. Ti prý často propadají melancholii a pesimismu. Je to pravda a jak případný smutek dokážete rozehnat?

Myslím, že nepropadám pesimismu častěji než průměrný člověk. Jelikož jsem si hodně přečetla,

snažím se na každé situaci hledat něco hezkého. Ale když mě občas popadne melancholie, nejlíp na to zabírá dobrý přítel, se kterým mohu své pocity sdílet. Když vyslovím nahlas, co cítím a možná i proč, nezdravá, temná energie zkrátka ztrácí moc. A za chvíli se tomu už jenom směji.

Současné také lidé narození v tomto znamení touží po úspěchu tak, až to může vyvolat závist v jejich okolí. Setkala jste se už s nepřejícností, která někdy bývá rubem popularity?

Nestalo se mi, že by někdo přišel a do očí mi řekl: „Závidím ti!“ nebo „Nenávidím tě!“, a ono se to jinak těžko rozpoznává. Víím, že jsem se setkala s nepochopením a ne vždy má člověk šanci vysvětlit, o co mu ve skutečnosti šlo. Z toho možná časem mohou vzniknout i pocity, o kterých mluvím. Učím se však situace vnímat a přijímat takové, jaké jsou, nedomyšlet si, přestože má fantazie dokáže občas nadělat velkou neplechu.

Vy se ale také věnujete charitě. Můžete o tom prozradit něco víc?

Jsem spoluzakladatelkou o. s. VESICA (více na www.vesica.cz). Přestože jsme velice mladá organizace, již se nám povedlo realizovat nádherný projekt revitalizace zahrady pro stacionář postižených dětí Salome v Bohumině. Při její úpravě jsme se snažili využívat hlavně přírodní materiály a tvar stavby navíc odpovídá zákonům posvátné geometrie, aby energie místa zůstala nejen zachována, ale i neustále obnovována. Jsme rádi, že Želví zahrada, jak jsme tento projekt nazvali, má úspěch nejen u dětí.

A rodina trochu netaktní otázka na závěr – co rodina a děti? Plánujete?

Rodinu a děti neplánuji... Prostě věřím, že všechno přijde v ten správný moment a moc se na to těším.

Rozmlouvala Jiřina Kubešová,
foto: jeř Kratochvíl a Tino Kratochvíl

S Hanou Kratochvílovou, Vendulou Šerákovou a Zdeňkem Junákem v muzikálu *Josef a jeho úžasný pěstrobarevný plášť*, režie: Stanislav Moša

mu, věcnému a až „muzikálově“ neefektivnímu sdělení. A soudě podle zpočátku trochu rozpačitě zahrnuté a na konci bouřlivě aplaudující odezvy vyprodaného hlediště Hudební scény našlo Probuzení jara v Brně pochopení. A to jak u mladé, tak i starší generace. A o to přece jde.

*Radmila Hrdinová,
Divadelní noviny, 15. 12. 2009*

PROBUZENÍ JARA VÁŠNÍ A CITŮ

Brněnské Městské divadlo uvedlo na svá prkna kus autorského tandemu Steven Sater a Duncan Sheik – Probuzení jara. Muzikál, který vznikl na základě předlohy hry Franka Wedekinda, pojednává o životních strastech a slastech mladých lidí v době plné takových tabu, která si dnešní mladý člověk dokáže jen stěží představit. Probuzení jara přináší otevřený a jemně provokativní náhled na problémy, které pramení z nedostatečné komunikace mezi rodiči a jejich dětmi. Režisér Stanislav Moša zaznamenal erotické scény s dokonalou empatií a naprostou přirozeností.

Kostýmy Andrey Kučerové vycházejí z dobového kontextu vzniku původní předlohy muzikálu, jsou velmi střídme, upjaté a hezky kontrastují s celkovou vizáží jednotlivých představitelů. Scéna Jaroslava Milfajta jakoby znázorňovala nekonečný kruh, ve kterém se mezigenerační tápání po mnohá desetiletí točí.

Notnou dávku vzrušivého napětí propůjčuje perfektní hudba nesoucí se v pop-rockovém ladění. Ryčné kusy, které rozproudí krev v žilách, střídají baladičtější až romanticky laděné songy umocňující pnutí, které muzikál v divákově vyvolává svým obsahem.

Hereckému obsazení vévodí Jiří Mach v roli Melchiora, Wendlu – jeho „první“ skvěle ztvárnila Ivana Skálová. Za zmínku stojí také výtečný výkon Lukáše Janoty jakožto neúspěšného studenta Morice Stiefla a Marty v podání Soni Jányové, jejíž postava vypovídá o problému nezdravé náklonnosti otce vůči dceři.

Probuzení jara je silnou výpovědí o životních osudech, která upoutá jak mladší, tak starší generace. V člověku po zhlédnutí zanechává působivý emocionální zážitek, který jen velmi pomalu odeznívá.

Jana Svozilová, Kult, leden 2010

„SPRING AWAKENING (PROBUZENÍ JARA)“ – BROADWAYSKÉ KULTOVNÍ PŘEDSTAVENÍ V BRNĚ

Nestává se v České republice v poslední době často, abychom byli konfrontováni, když už ne se žhavou, tak alespoň horkou světovou muzikálovou současností. Přesto se podobné zážitky dějí (bohužel se asi na dlouhou dobu budeme muset koukat směrem od Prahy) a máme zde mladé, přesto už kultovní dílo Duncana Sheika a Stevena Satera „Spring Awakening“.

Pokud bychom byli jakýsi časopisec, kde by se dala inscenace shrnout pár řádky, okamžitě bych „Spring Awakening“ označil jako „touchdown sezonu“, střelbihtě použil několikrát nadšené výkřiky

amerického střihu a mohl bych jít v klidu od válu.

Jelikož se ale snažím být recenzentem poctivým, probíral jsem veškeré možnosti, jak článek pojmut a pro tentokrát zkusím mírně osobní přístup a vysvětlit, proč příběh o nelehkosti dospívání, síle lásky, ale i naprosto tragickými skutky s nimi spojenými, zkrátka musíte vidět (a víte, že tohle spojení u nás zrovna časté nebývá). A nejen kvůli faktu, že jakkoli dlouhá recenze silu osobní návštěvy nenahradí.

Na rozdíl od některých redakčních kolegů jsem naprosto nezasažen živým zážitkem z broadwayskou verzi či její replikou například v Londýně, přehrával jsem si různé ukázky, co jsem jen kde objevil a smířoval jsem se s faktem, že tato krásná věc, s jednou z nejsilnějších partitur posledních let, tady asi nikdy nebude. Přeci jen, tituly tohoto ražení, v nichž často alespoň trochu poznáte sami sebe, u nás dramaturgové kdoví proč odmítají, viz například u nás dosud neuvedený „RENT“ Jonathana Larsona, na nějž „Spring Awakening“ tak trochu myšlenkově i po hudební stránce navazuje.

Ach, jak rád jsem se mylil. Tři roky po americké premiéře lze usednout do křesel Hudební scény MdB a vychutnávat.

Hodnocení začneme netradičně. Ač se většinou v recenzích na osobnost režiséra tak trochu zapominá, zde nelze jinak, než se hned na začátku pár řádky zmínit o osobnosti Stanislava Moši. Jako autor původních muzikálů a též i coby režisér se celou tvůrčí kariéru zabývá věčným tématem: hledáním různých podob lásky. Není tedy divu, že právě „Spring Awakening“ je pro něj v mnoha ohledech doslova niternou záležitostí, však honba za láskou v tomto díle je ve výsledku fatální. Režijní koncepce se tedy zcela soustředí na příběh, ba dokonce má podobu veřejného procesu, kde jsou jednotlivé postavy demonstrovány. Proces, jehož se můžete při troše štěstí zúčastnit i na jevišti, se na scéně Jaroslava Milfajta odehrává ve velké kleci. Děj samotný je pak téměř striktně situován na malou plochu ohraničenou právě místy pro diváky a účinkující.

Celý příběh je vystaven poměrně intimně a zdá se, že byla trochu potlačena „show“ stránka (tam, kde není nezbytně nutná), ale diváci, kterým je Mošův rukopis dlouhodobě blízký, tuto skutečnost snad posilující dopad příběhu, snad ocení. Však z osobního života si také, pokud odhlédneme od extrémních případů, show neděláme. I přes fakt, že doba od roku 1891 – letoopočtu vzniku námětu – značně pokročila a o zrození lidského života i tajemství sexuality se může snadno dozvědět během pár hodin či dokonce minut každý z nás.

Jelikož je ale Stanislav Moša i obrovským ctitelem originální verze, čerpá z ní ta česká jistota zdravou inspiraci (zejména v oblasti choreografie Anety Majerové), fandové si jí jistě všimnou například při scénách „Bitch Of Living“ („Svinský žití“) či „Totally fucked“ („Totální shit“) a skvělá je i její práce s detaily. Názorným a přitom nerušícím prvkem jsou plovoucí hračky, následně symbolizující jakési „odhozené“ a posléze i promarněné dětství. Stejně tak ve scéně na hřbitově, když dá Wendla Melchiorovi s odzbrojícím úsměvem hlavu na rameno, neubráníte se slzám. Detaily jsou tedy

v koncepci důležité a je zapotřebí je vnímat. Nezapomnělo se ani na použití ručních mikrofonů, sympaticky umocňující autenticitu pěveckých výkonů.

Hodně bude v diváckých kruzích napříč věkovým spektrem viset otázka kontroverznosti celé inscenace. Vzpomněl jsem si na jeden virtuální rozhovor s americkým známým nějakou dobu po premiéře, jenž nakonec skončil konstatováním: „Ale „Spring Awakening“ vlastně vůbec kontroverzní není!“ Přesto dost lidí (hlavně ze starší generace) s největší pravděpodobností nemusí souhlasit.

Už více brněnské obsazení starší, než jak je obvyklé ve světě, bylo jasné už od jeho zveřejnění a měli jsme možnost se na tuto skutečnost připravit. Nakonec výsledek nedopadá zle a v obsazení je vždy přítomen jakýsi rozumný mix, nabitý energií (u několika scén budete mít chuť skočit na jeviště a přidat se k aktérům) a hlavně emocemi. Je moc dobře, že se je u zásadních čísel a vlastně po celou dobu daří předávat. Navíc celý ansámbl silou příběhu evidentně žije, což divákům umožní častou identifikaci s postavami. I po pěvecké stránce kolektiv tradičně obstojí na výbornou.

Zastavme se u některých výkonů: Příběh táhnou osudy mladé roztomilé Wendy a intelektuála Melchiora a tak je zapotřebí vybrat opravdu dobré představitelky. I když je každý z nich zcela rozdílný, povedlo se.

Jiří Mach je i přes věkový odstup naprosto uvěřitelný a skutečně působí dojmem předčasně vyspělého a značně charismatičtějšího chlapce. Za zvýšenou pozornost rozhodně stojí též výkon druhého Melchiora – Ondřeje Bábora. Ač se jedná o jeho naprosto debut na divadelních prknech, počíná si až neuvěřitelně suverénně ve všech směrech a nezbyvá než před Ondřejem smeknout, do budoucna by snad mohl jen trochu více zapojit mimiku, jinak naprosto bez výhrad. Navíc zhruba odpovídá skutečnému věku jeho postavy, ale to už je jen malý bonus.

Nyní k Wendlám: U Svetlany Slovákové se jedná doslova o výkon plný prožitků (a například u „Whispering“ i opravdových slz), správně vybavila svou Wendlu působivou dětskou naivitou. Ivana Skálová je jiná už vizuálně díky blondatým vlasům, její Wendla je spíše sebevědomá, rázná, naivitu trochu postrádá, ale i její pojetí funguje výborně a není třeba hledat favoritku.

Důležitou roli Morice, neuspěšného žáka, který se snaží bojovat se svými neúspěchy a nepochopením u svého okolí ztvárnil Lukáš Janota, který je na jevišti skutečně velmi výrazným prvkem a ve vypjatých momentech, třeba u zásadní scény „Don't Do Sadness“, se nezdráhá zaujmout pozici rockové hvězdy s odpovídající energií a lze se s ním ztotožnit. Podání alternanta Vojtěcha Blahuty je spíše introvertní a snad až příliš dětinské. Nás v týmu obecně nezaujalo, ale je ke slyšení dost hlasitý, kterým je Blahutovo podání bližší.

Jediný větší problém, co se věku týče, nastal u představitelů rolí Ernsta a Jendy Rilkeho, kteří mají v rámci děje k dispozici prakticky svůj vlastní malý homosexuální podpříběh. Jendové Lukáš Vlček a Jakub Przebinda se poměrně zdařile snaží dohrát věkový rozdíl prací s mimikou i hlasem, ale

přeci jen je znát, že už jsou to „velcí kluci“. Do role Ernsta nejlépe pasuje Viktor Polášek, jeho nesmělost je až kouzelná, u Aleše Slaniny a Tomáše Novotného přes dobrý výkon, už je u nich také věkový odstup trochu patrný.

Z dalších chlapčeckých rolí jistě pěveckou stránkou zaujme Petr Šmirák jako Otto, výrazností zase zasnění Georgové Vladimíra Řezáče a Radka Novotného.

U děvčát mají zejména díky působivé písni o sexuálním zneužívání „The Dark I Know Well“ postavy Elsy a Marty. Hana Holíšová svou Elsu vybavila značnou dávkou zoufalosti i nepřijemně životní zkušenosti a i když je na jevišti na rozdíl od hlavních postav jen chvíli, její výkon zůstane v paměti dlouho. Michaela Horká (pro zajímavost – je nevlastní sestrou Hany Holíšové) působí více bohémsky a i přes její věk dospěleji.

Jako Marta mě z dvojice Soňa Jányová a Michaela Merková zaujala o něco málo více právě Michaela.

Velkou část pozornosti, byť na malém prostoru, na sebe okamžitě přitáhnu Kateřina Krejčová a Klára Šťastná v roli Anny, i Marta Prokopová i Johana Gazdíková, obě vystupující jako Thea.

Jedna ze zásadních scenaristických změn původního Wedekindova příběhu přisuzuje hrát všechny dospělé role jen dvěma hercům - muži a ženě. Touto dvojicí jsou Jana Musilová s Milanem Němcem a Irena Konvalinová se Zdeňkem Junákem. Nutno říci, že ke skvělému dojmu z představení přispívá zejména dvojice první, kdy se snaží téměř bezchybně jednotlivé „dospěláky“ odlišit. Zejména herečky chameleon Milan Němec zde zúročuje téměř vše ze svých předchozích rolí a tak je jeho profesor až nesnesitelně diktátorský (a rákoskou byste od něj jistě dostat nechtěli), tatínek Jendy Rilkeho nám na krátký okamžik ukáže jeho komicko tvář, naopak pastor je snad až slizký. Jana Musilová k takovému proměňám nemá až takový prostor, nicméně ovládá jak přísný (až strašidelný) tón učitelky, tak láskyplné maminky.

Velmi dobrou práci odvedl Jiří Josek při překlada. České texty se dají okamžitě přijmout za vlastní, jsou totiž dobře zapamatovatelné a velmi zpěvné. Leč občas jsou oproti originálu zjemnělé a jdou spíše po celkovém smyslu textu (což na druhou stranu není vůbec špatný přístup). Vířte, čist překlad textu k „Totally Fucked“ bez chytlavé melodie, nejspíš skladbu poznáte až na druhý pohled.

Hudební nastudování zcela vychází z původní broadwayské verze, dokonce jsou k dispozici i originální elektronické samplý (alespoň tedy zněly zcela totožně), světybná úprava partitury pod vedením Karla Škarky či Martina Procházký neproběhla, snad až na občasnou malou změnu tempa. Ale u nového počínu je ještě brzy na zásadní překopání zvuku, čili rozhodně dobrá volba. Doufáme, že se podaří nahrát, na tiskové konferenci trochu slibované, české CD a mít na toto nastudování hezkou vzpomínku.

Nastává čas pro závěrečná slova: MdB inscenací „Probuzení jara“ dokazuje, že jako jedna z mála scén u nás nejen že sleduje světové trendy hu-

STEVEN SATER,

PROBUZENÍ

Jana Musilová
na foyer NS ND

Jiří Mach,
Ivana Skálová

DUNCAN SHEIK

JARA

režie:
Stanislav Moša

*Jakub Uličník
v autobusu směr
Praha*

5. února 2010
Nová scéna
Národního divadla
PRAHA

*Lukáš Vlček,
Tomáš Novotný*

*Jana Janěková,
Arnošt Janěk*

*Ladislav Stýblo,
Tereza Martinková*

debného divadla, ale vyvíjajú maximálnu úsilí, aby s nimi držela krok. Tento, pro niekoho možná diskutabilný titul navíc očividne nebyl nasazen pro masivní komerční úspěch, ale v hlavním plánu pro sílu myšlenek a poselství. Už jen proto si zaslouží vaši pozornost. Navzdory malým chybičkám, jež běžný divák (a snad i kritik) odpustí levou zadní, se opět jedná o událost. Zároveň se tak Hudební scéna už nadobro stala neoficiálně a přesto pevně jakýmsi českým „West Endem“ a paradoxně na tento status stačí jedna jediná budova.

Letošní sezona je sice ještě zhruba v polovině, ale po stránce hloubky emocionálního zážitku bude naše nastudování „Spring Awakening“ už teď jistě jednou z nejsilnějších inscenací, zejména pro mladou generaci.

Olděj Doubrava, Musical.cz, 7. 1. 2010

BLBEC NA VEČERU

Inscenovať komédiu po tom, čo ju videla väčšina obecnstva vo filmovej verzii, je dosť ťažké. Nie vždy sa naplnia predstavy divákov, ktorí ustavične porovnávajú, a tak z toho divadelná verzia nemusí vyjsť dobre. To sa našťastie brnianskej inscenácii nestalo.

Režisér Zdeněk Černín už neraz dokázal, že vie vyťažiť z hereckého umenia protagonistov. A stalo se tak aj teraz. Na veľmi jednoduchej scéne (Jan Dušek) v civilnom kostýmovaní (Alica Lašková) kládol dôraz na situácie a konverzačný charakter príbehu, v ktorom je dostatok priestoru pre vyvolanie smiechu v obecenstve. Hlavným hrdinom, oným „blbcom“, ktorého si pozve znudený intelektuál Pierre Brochant najprv domov - aby ho potom pozval aj do svojej partičky kamarátov a bavil sa na jeho účet, je Francois Pignon (Erik Pardus). Nie je to jednoduchá postava. Vďaka súhre náhod sa na žiadnu večeru nejde a onen „blbec“ sa stáva súčasťou sledu udalostí v Brochantovom byte, ktoré postupne na seba naväzujú a vytvárajú drobné garambóly vršiacie neprijemnosť na neprijemnosť.

Francoise Pignon, človečik ktorého vášnou je lepenie modelov mostov zo zápalkiek nie je jednoduchá postava. A zahráť ho po filmovej adaptácii je veľmi ťažké. Režisér Zdeněk Černín a herec Erik Pardus na to išli skutočne napádito. Ich „blbec“ je vážnejší, než ten filmový. Je skutočnejší a tým aj zraniteľnejší. Akoby inscenátori viac uverili sile textu, než autor Veber. A tak sa pred divákmi odvíja o to väčšia sranda, čím vážnejšie a úprimnejšie je hraná. Vzniká odrazu nie tak časté víťazstvo javiskovej podoby nad tou filmovou, ak by sme mali vôbec myslieť v dimenzii sťaženia, čo je lepšie.

Pardusov Pignon je krehkejší, zraniteľnejší a tým viac komickejší, pretože komédia v istej miere vždy do seba nesie istú dávku krutosti.

Trochu v pozadí za „blbcom“ sú ostatné figúrky inscenácie. Nieje to vina realizátorov. Príbeh je zámerne tak napísaný. Ľudia okolo Pignona sú „iba“ nahrávači. Nechtiac sa zúčastňujú dôsledkov Pignonových omylov a prehmatov. Lukáš Hejlík, Jana Glorová, Pavla Vitázková, Patrik Bořecký, Alan Novotný aj Martin Havelka hrajú svoje postavy dobre, nemôžu však a nesmú vyčnievať, kazilo

by to celú koncepciu hry. Hádam iba Havelkov daný úradník má viac priestoru pre komiku aj to využíva.

V zápletkách bláznivá, v poslaní múdra komédia Blbec na večeru je dobrý „kasastuck“. A predovšetkým je to dobre urobená inscenácia, ktorá pokojne konkuruje úspešnej filmovej verzii. A to sa tak často nestáva.

Peter Stoličný, 31. 12. 2009

BIBLICKÉ POSELSTVÍ MEZI TRADICIÍ A INOVACI

V období adventu, jímž počiná katolícky cirkevný rok, prichádza s rozličnými vánočnými pořady řada kulturních institucí. Výjimkou nebylo ani Městské divadlo Brno, když jako třetí inscenaci probíhající sezony už s podzimním předstihem uvedlo na Činoherní scéně původní předlohu autorské trojice rektora JAMU Václava Cejпка (přeložil pro ně Mittererovu hru V jámě lové), děkana její divadelní fakulty režiséra Zbyňka Srby (nastudoval tu muzikál Odysseia) a dramaturga MdB Jana Šotkovského, nazvanou Betlém (Pastorála aneb Hry vánoční).

Ambiciózní text si předsevzal vícero záměrů – v prvé řadě proti všudypřítomnému manipulativnímu tlaku komerčně zdeformovaného pojetí Vánoc zdůraznit jejich stále platné spirituální poselství. Zároveň se však nemíníl spohehnout jen na přitažlivé, leč mnohokrát jevištně exploatované ztvárnění biblických látek v našich lidových hrách barokních a obrozeneckých. Postupně se tedy z mnoha různorodých pramenů zrodila obzíravě poučená, asociálně dramatická montáž o 24 obrazech, jejíž historické, motivické i jazykové „rozkročení“ se logicky promítá také do polyžánrového režijního uchopení. Obsahovým těžištěm pochopitelně zůstává evangelijní příběh Marie (Mária Lalková) a Josefa (Ladislav Kolář), pronásledovaných Herodem (Viktor Skála) a navštívených třemi králi a zde i rozvernou skupinou mírně individualizovaných valašských pastevců (Milan Němec, Lukáš Hejlík, Alan Novotný, Stano Slovák). Za průběžného „koučování“ výstižné antagonistické dvojice Anděla (Petr Štěpán) a Čerta (Michal Isteník) se toto jádro ovšem začleňuje do širšího časového a tematického kontextu – od Adama a Evy (starozákonní jeremiášovská sekvence byla nakonec k prospěchu věci pomínuta) přes tři matčiny předtuchy s vizí pozdějšího ukřižování novorozeněte po působivý názvuk holocaustu (plavba Židů z Fukusovy Cesty do zaslíbené země) nebo současně Palestiny. Další kamínky pestré mozaiky představují kupř. partie z Rakovnické hry vánoční, Pastoralky Poláka Leona Schillera, verše Milana Růfusa a dalších básníků, v rámci hudební složky Dalibora Štrunce pak jak instrumentální a vokální nahrávka, tak hned dvě živě vystupující kapely (hudecká a klezmerská), dětský sbor Primavera aj.

Výprava Jaroslava Milfajta pracuje se zadní projekci (zvýrazňuje vnitřní monology, bohatě se uplatní reprodukce me z světového malířství), vynalézavým svenicím a jednoduchými náznakovými prvky; kostýmy Andrey Kučerové se inspiřují barokní ikonografií a pracovním oděvem Valachů. Vůči určité heterogenní rozbihavosti této „vícedzdrojové“ koláže lze mít nejspíš jistě námitky (srov.

ukázky z Chaplinova slavného filmu *Kid*) nebo jiné dílčí výhrady (Kristova slova před nanebevstoupením nejsou tu adresována apoštolům, nýbrž Marii a Andělu), ale celkovému inscenačnímu přístupu těžko upřít upřímnou snahu o osobitost. Ne právě krátký dvojdílný večer (většina interpretů vytváří několik postav), očekávaně zakončený známou koledou s možným spontánním připojením obecnostva, má řadu ozvlášťujících vtipných, humorně vylehčených, jímavě poetických a občas až do hledišť přelévajících míst, napájených slovní i situační komikou, robustním dováděním pastýřů či „betlemářsky“ mechanickou pohybovou stylizací (choreograf Martin Pacek) i muzikální chytlavostí partitury.

Plakát se záměrně pozlátkovým Ježíškem láká na solidní a vkusnou, byť nejspíš nikoli převratnou inscenaci (možná se dočkáme jejího velikonočního pokračování) rodinného zaměření, která právě uprostřed dotěrných Santa Clausů dokáže připomenout skutečný duchovní smysl Vánoc – křesťanských svátků, kdy (řečeno slovy teologa Tomáše Halíka) vnímavým duším „svět voní po Bohu“.

Vít Závodský, Kam, leden 2010

V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO SE ODEHRÁVÁ NETRADIČNÍ BETLÉMSKÝ PŘÍBĚH

Na prkna Činoherní scény Městského divadla Brno vstoupil 31. října „Betlém“, aby provázel diváky i během Vánoc a začátkem nového roku. Autorský tým se rozhodl nesáhnout po existujících lidových hrách a jejich montážích, ale vykroutil cestou nepoměrně riskantnější. A sice cestou původní koláže, která nechce jen oživit líbeznot jesliček, ale nahlédnout betlémský příběh z více úhlů, zaujmout současným pohledem, provokovat montáží zdánlivě nesourodých prvků. Tak se v textu inscenace „Betlém“ (Pastorála aneb Hry vánoční) kromě biblických motivů a fragmentů z českých lidových her objevují i překlady z lidových her polských, valašských písňových folklór, songy skupiny Cimbál Classic, texty Franze Werfela, Milana Růfuse nebo Ladislava Fuksa. Cílem však není destrukce vánočního příběhu – je jím bohatá a poučavá podívanka, která pohlíží na onu historku, kterou zdánlivě všichni známe, v nečekaném světle.

Brno Business, 8. 12. 2009

NOVÝ FESTIVAL DIVADELNÍ SVĚT BRNO PŘIBLIŽÍ HAVLA

Propojení všech brněnských divadel a doprovodný program nabývající happeningy, pouličními veselnicemi, výstavami, filmovými projekcemi, koncerty nebo workshopy nabídne první ročník mezinárodního festivalu Divadelní svět Brno. Od jedenáctého do devatenáctého června tak Brno v devíti dnech zazijí nejen inscenace domácích a zahraničních souborů v kamenných divadlech, ale i akce pod širým nebem v parcích, ulicích a na náměstích.

Nový festival, který pořádá Brněnské kulturní centrum, vznikl z iniciativy pěti divadel: Centra experimentálního divadla, Městského divadla Brno, Národního divadla Brno, Loutkového divadla Radost a Divadelní fakulty Janáčkovy akademie. „Naším cílem je připravit zároveň pestrou přehlídku od činohry přes hudební a loutkové až po pohybové divadlo. Bylo by škoda nevyužít obrovské škály divadelních prostorů v Brně, které jsou navíc navzájem dostupné pěšky,“ přiblížil záměr akce člen festivalové rady a současně ředitel Centra experimentálního divadla Petr Oslzlý.

Divadelní svět v sobě zahrne i některé dosud samostatné divadelní projekty, například Festival žánrů HaDivadla, Divadlo v pohybu, Dokořán pro hudební divadlo Městského divadla Brno a Festival radosti Loutkového divadla Radost. „Nový festival také naváže na tradice dřívějších úspěšných pouličních akcí Týden kejklířů a Slavnost masek, které se od teď stanou jeho součástí,“ přiblížila koncepci přehlídky ředitelka Brněnského kulturního centra Monika Šimková.

Divadelní svět Brno nabídne letos v červnu dohromady okolo pětáctýřiceti představení v divadlech a stejný počet akcí pod širým nebem. Přesný program festivalu se diváci dozví nejspíše v dubnu. „Kromě českých a slovenských umělců přivítáme i hosty ze zahraničí. Oslovili jsme například soubory z Francie, Německa, Velké Británie, Belgie nebo zemí Visegrádské čtyřky. Už teď máme potvrzenou účast divadla z Wrocławu, které přiveze svoji ceněnou inscenaci *Macbetha*,“ naznačila intendantka festivalu Sylvie Pospíšilová.

Základní dramaturgickou linii zaštití organizátoři festivalu vždy významnou žijící kulturní osobností. „Důležitý je pro nás u dané osobnosti vždy i přesah k občanským postojům. Pro první ročník jsme proto zvolili dramatika a exprezidenta Václava Havla, který zároveň přijal roli festivalového patrona. Ustřední téma letošního ročníku tak tvoří otázka identity a práv člověka v současném světě. Jako motto jsme vybrali citát z Havlovy hry *Audience*: „To jsou paradoxy, co?!“,“ vysvětlil Oslzlý. Dodal, že pro dal-

Aristofanés, Z. Merta, J. Zámeck: **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

Jean Anouilh: **BECKET ANEB ČEST BOŽÍ**

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Nejvýraznější tvůrci počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Thomas Bernhardt: **SÍLA ZVYKU**

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

V. Cepek, Z. Siba, J. Šolkovský, D. Štunc: **BETLÉM**

F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik: **PROBUZENÍ JARA**

Francis Veber: **BIBEC K VEČERÍ**

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Zdeněk Merta, Zora Jandová: **NAHÁ MUŽA**

KŘÍDLA 2009/2010

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2010.

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410

ší ročník usilují o získání předního anglického divadelníka Petera Brooka, který se ve své tvorbě zaměřuje hlavně na dílo Williama Shakespeara.

Na rozpočet festivalu přispěl sedm a půl milionovou dotací brněnský magistrát, třemi miliony korun Jihomoravský kraj a půl milionem korun Visegrádský fond.

Lenka Suchá, Brněnský deník, 8. 1. 2010

BRNO TOP 100 PŘEDSTAVUJEME VÍTĚZNÉ FIRMY

V minulém čísle časopisu Brno Business jsme představili osobnosti, které se umístily ve vítězné stovce anket Brno TOP 100, kterou jsme letos pořádali již po sedmé a jejíž výsledky byly vyhlášeny 11. června v brněnském hotelu Santon. Bývá dobrým zvykem, že vítězným osobám a firmám dáváme otázku. Nyní stojíme před otázkou, jakou. A vůbec, proč vůbec nějakou konkrétní otázku pokládat. Rozhodli jsme se, že dáme firmám a institucím možnost vyjádřit se na jakékoli téma. Týkající se ovšem Brna - života, práce a podnikání v našem městě.

Odpověď Stanislava Moši ředitele MdB

Jsem přesvědčen, a ne proto, že působím a žiju v Brně, že podmínky pro kulturu máme v Brně mnohem lepší než například v Praze. Jedinou výjimku tvoří pražské státní instituce jako Národní divadlo, Státní filharmonie a další, které jsou plně (ačkoliv se jedná o soubory působící na území hlavního města Prahy) financovány ze státních zdrojů (to bychom v Brně taky potřebovali!). A Praha této skutečnosti ráda zneužívá. Ovšem tamní kolegové v dalších divadlech zažívají neuvěřitelné situace se svými pražskými radními odpovědnými za kulturu. Vše loni dospělo do otevřeného boje završeného stávkovou pohotovostí divadel! Děsivá nekompetentnost pražských politiků způsobila, že celá vzácná pražská divadelní síť stojí na pokraji zhroutilí. I soubory, jejichž dramaturgie byla spíše orientovaná pro menšinové obecenstvo, se při zásadním nedostatku financí dnes orientují na tzv. většinového diváka. Místo toho, aby byla citlivě pěstována specifika různých divadel, ta se dnes čím dále tím více podobají jedno druhému. Samozřejmě, že i zde existují výjimky.

To naše město se chová ke svému kulturnímu dědictví i k současnému živému umění příkladně. V současnosti, kdy na celém světě „řádí“ ekonomická krize a číří „ekonomisté“ radí šetřit za každou cenu, se prozíraví brněnské politikové v čele s osobou primátora Romana Onderky rozhodli investovat nemalé peníze do velkého divadelního festivalu, jehož realizace nakonec přinese městu Brnu nejenom prestiž, ale i tolik potřebné peníze. Vždyť o těch penězích dobře víme, že se nedají ušetřit, ale vydělat. A čím se naše město dnes pyšní zasloužené nejvíce? Leošem Janáčkem! Tak jako jiná města W. Shakespearem, W. A. Mozartem. Vždyť osudová spojení takovýchto výjimečných osobností se svými městy z těchto pak činí města sama o sobě výjimečná.

Nikdy jsem například nevnímal Prahu jako konkurenci. Tu jsem si, věřte, našel v jiných městech, o nichž si myslím, že jsou pro nás nedosažitelnými. Londýn a New York. Dnes se k nim pomalu přibližuje Berlín. To jsou skutečná centra kulturního života a nejen v oblasti hudebního divadla. Ale dobrá, znamenitá kultura se dá dělat kdekoliv na světě. K čemu je mi jakékoliv centrum dobré, když v něm nakonec nenajdu to, co mě nadchne. Samozřejmě se dá předpokládat, že s množstvím nabídky souvisí i kvalita, ale v umění to není vždy pravda. Pro diváky například ve Wroclawi je jejich divadlo tím nejvýznamnějším v celém vesmíru a většina z těch diváků ani netouží nikdy nikam jít za divadlem jít. I já bych byl rád, kdybychom mohli v klidu pěstovat u nás v Brně bez závistivého pokukování kamkoliv to své osobitě a ničím nenahraditelné kouzlo, přičemž tím nejpodstatnějším pro jeho realizaci je naše umělecká profesionalita a materiální podmínky, které nám město Brno (případně Jihomoravský kraj a trochu i stát) vytvoří.

Stanislav Moša, ředitel Městského divadla Brno www.mdb.cz.

Brno Business, 8. 12. 2009

LASKAVÉ BOHYNĚ JAK TO VIDÍM JÁ

Když jsem tuto knihu dočetl, následně jsem ji koupil asi ve dvaceti exemplářích a rozdával svým přátelům. Jedná se o jeden z nejlépe napsaných románů, který jsem četl - přestože informace v něm obsažené jsou děsivé jako ta nejhorší noční můra a přitom bohužel smutně pravdivé. Kniha je psána v ich-formě a odpornost charakteru vypravěče je natolik odpudivá, že až brání čtení. Je však zřejmé, že právě z tak zvráceného myšlení, z tak zrudné existence se mohla zrodit ta nejhorší zvrstvá, kterých je lidská bytost schopna. A je to ještě lidská bytost? Knihu Laskavé bohyně napsal Jonathan Littel. Román dostal v roce 2006 Cenu Francouzské akademie a Goncourtovu cenu.⁴

Stanislav Moša, ředitel Městského divadla Brno, Květy, 30. 12. 2009

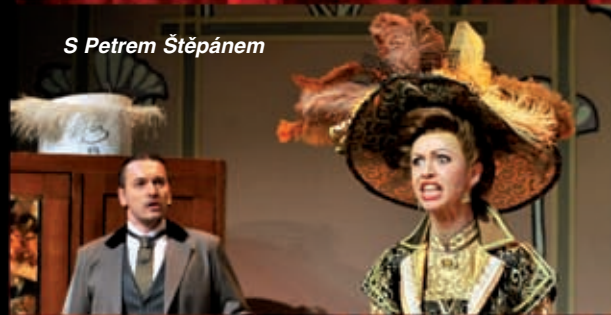
S Petrem Štěpánem

S Lenkou Janíkovou

HELLO, DOLLY!

v titulní roli
Ivana Vaňková,
v režii Gustava Skály

S Petrem Štěpánem

S Robertem Rozsochateckým
a Hanou Kovářkovou

S Petrem Štěpánem

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Nenechte si ujít baladu o vášnivé lásce a svobodě v tragickém příběhu lásky zloděje koní Lujko Zobara a éterické vědmy Rady v muzikálu **CIKÁNI JDOU DO NEBE** 15. - 17. března (vždy v 19.30 hodin)

Naposledy uvádíme slavný polský muzikál o legendárním zbojníkovi v atraktivní jazzrockové úpravě **JANOŠIK ANEB NA SKLE MALOVANÉ** 30. a 31. března v 19.30 hod.

ALTA

GRADIOR

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
150. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 2. 2010

Náklad 7 000 ks
Titulní strana: Hello, Dolly!,
Ivana Vaňková,
foto: Jef Kratochvíl,
design: Petr Hloušek

Dokonalá svatba

Robin
Hawdon

Režie

Stano Slovák

Překlad

Jan Šotkovský

Hrají

Lenka Janíková, Milan Němec,

Petr Štěpán, Hana Holišová,

Lucie Zedníčková,

Irena Konvalinová a Zdeněk Bureš